



## Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

### Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

### Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

### Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

ÅRSSKRIFT  
FOR  
HØNG-SAMFUNDET  
1957



## *Indhold:*

	Side
Surheden i det dansk-islandske forhold . . . . .	3
<i>Af forstander, cand. mag. J. H. Monrad</i>	
Hilsen til gamle og nye elever . . . . .	12
<i>Af fru Ingeborg Munk</i>	
Ingeborg Munk . . . . .	14
<i>Af redaktionssekretær Hans Bagge og A. T. og J. H. Monrad</i>	
Set indefra . . . . .	16
<i>Af civilingeniør Karsten Munk</i>	
Et år er gået . . . . .	21
<i>Af A. T. og J. H. Monrad</i>	
Fra - om - til gamle kammerater . . . . .	30
<i>Ved lektor Esman Eriksen</i>	
Årsberetning for Erania . . . . .	37
<i>Ved stud. art. Juhl Brechling Andersen</i>	
Hong-samfundet . . . . .	39
<i>Ved lektor Esman Eriksen</i>	
Forårsfest . . . . .	41
<i>Af stud. med. Jørgen Bruun Jensen</i>	
Til medlemmerne . . . . .	42
<i>Af Hans Bagge</i>	
Medlemsliste . . . . .	43
Meddelelser	

# Hvorfor er der surhed

## I FORHOLDET MELLEM DANMARK OG ISLAND?

ISLAND er det af de andre nordiske lande, som vi umiddelbart føler ligger os fjernest. Og det gælder ikke alene det geografiske.

Måske har vi mødt enkelte islændinge, der har været stridbare og vanskelige at omgås, og så generaliserer vi og mener, at sådan er de alle. De måtte såmænd gerne, siger vi, have opsagt kongefællesskabet med os i 1944 — men måden! Den følte som et spark til liggende mand, personificeret i vor gamle, syge konge. Det følte ikke helt fair. Og stadig er de utilfredse, stadig stiller de krav. Vi kan aldrig få gjort op med dem. Er de i praksis egentlig ikke ved at glide ud af Norden, ad Amerika til? Så fred være med dem! Vi så alligevel så lidt til dem i familiekredsen.

Med andre ord: der er et vist regnskab at gøre op. Det er ikke os, der vil det. Men islændingene har visse krav på os, mener de. Specificeres posterne, ser de sådan ud: 1) *økonomisk* har vi udsuget dem, 2) *retligt* har vi krænket deres ældgamle friheder, ikke mindst det demokratiske Danmark, og 3) er der endelig et *folkeligt* opgør, der måske er det vanskeligste, det, der gang på gang spidser sig til i et krav om, at alle islandske håndskrifter skal tilbage fra Danmark til Island.

Beskæftiger man sig med disse ting, undgår man ikke at lægge mærke til, i hvor høj grad islændingene graver tilbage i tiden, hvor stor rolle historien spiller. Den gør det i det rent daglige. Hvor mange af os ved blot, hvad alle vore otte oldeforældre hedder? Men på Island er det almindeligt at kende stamtavlen lige tilbage til fristatstiden, måske 30 slægtled. Slægtskundskaben er meget levende, ligesom slægtsfølelsen. Modviljen mod ens nabo kan være lige så bitter som mellem ens egne og naboens forfædre på Njals tid. Men historien er også i allerhøjeste grad med i opgøret med Danmark. Man slipper ikke udenom den. „Den er ikke noget, man husker, men noget man går i til daglig“, siger en af det moderne Islands talsmænd (Bj. Gislason). Det vil altså sige, at skal vi tage stilling til, hvad der er Danmark og Island imellem, må vi kende deres historiske synspunkter, og *de* må prøve at forestille sig vores historiske situation i 1944. Før er vi ikke på talefod, og det skulle vi gerne være. Lad os da prøve at se, hvad det er, der kaster disse skygger fra fortiden.

*Det økonomiske.* Når det på Island siges, at „København er bygget for islandske penge“, mener man det naturligtvis ikke rent bogstaveligt, men man harmes over, at vi har udsuget Island gennem monopolhandelen, altså Det islandske Handelskompagni, der forøvrigt også havde eneret på handelen på Færøerne og Nordnorge.

Omkring 1600 overdroges disse handelsrettigheder til Københavns bystyre. Det fik eneret på handelen, men også pligt til at sejle. Baggrunden er et træløst Island, der ikke selv kan bygge skibe, og som er for kapitalfattigt til at kunne købe dem. Et land, der

har for få eksportprodukter: uld, fisk, men som savner mange produkter: salt, korn, træ og jern.

Monopolhandelens islandske eftermæle i dag er, at den lænkebandt islændingene, der kun måtte handle med bevillingshaverne, og kun med en bestemt købmand i en bestemt havn. Og at købmændene svigtede: skibene udeblev, varerne var dårlige, varerne var for få. Og det kostede tab af ejendom og kagstrygning at handle med andre. Monopolhandelen har, siger man, sin meget store andel i, at der var sult og hungerdød på Island i 16-17-18-hundredtallet, hvor folketallet sank til halvdelen af tallet i fristatstiden.

Fra dansk side må vi først indrømme, at der er tjent store penge på Islandshandelen. „Island er Københavns spisekammer“, som en af købmændene selv siger. Men så kan vi også nævne, at de danske skibe var bevæbnede og derved holdt englænderne borte fra Island. Og var Island kommet under England, var det vel gået den islandske kultur, som det gik den gamle kultur på Orknøerne og Shetlandsøerne, da den kom under engelsk påvirkning: det nordiske præg blev meget stærkt svækket. Islændingenes respekt for dette argument er dog ikke stor, idet de minder om, at to danske konger har tilbudt England at forpagte eller købe Island, den ene endda to gange!

Ja, men under Danmark slap man for værnepligten, siger vi. Var man kommet under engelsk styre, ville England nok have lejet islandske regimente ud, som det lejede hr. Sinclair og hans skotter ud. Nu blev man da fri for det. Men Island svarer, at slap man for selv at blive soldater, betalte man til gengæld nok for de soldater, der var i Danmark, gennem direkte og indirekte skatter.

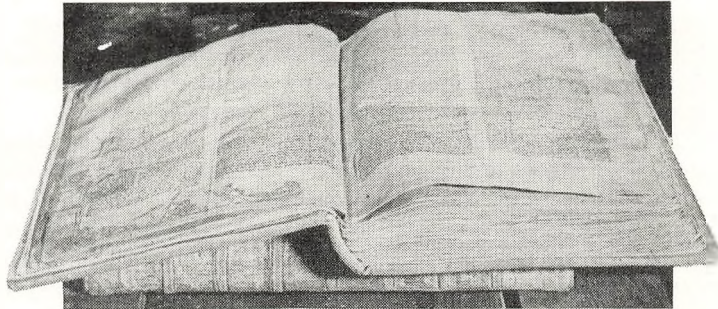
Endelig siger vi, at var Island fattigt og ufrit, var den danske bondes stilling da ikke bedre. Købmændene på Island og herremændene i Danmark kan vel komme ud på eet. Tilstandene var med andre ord fælles i monarkiets forskellige dele. Der kan ikke siges at være tale om en særskilt dårlig behandling af Island. Men heller ikke på dette savnes svar: Det kan godt være, hedder det, at vi ikke på Island havde de 55 års stavnsbånd, men vi havde dog på krongodset, en femtedel af islandsk jord, en slags vornedskab. Der skulle stilles gratis mandskab til „kongens både“, som skulle forsyne hæren med fisk. Det drejede sig om en hundrede både, det vil sige alt det, der kunne undværes af mandskab.

Fra dansk side er det endelige svar på handelsanklagerne vel dette, at monopolhandelen er ikke lavet for at udsuge Island. Den skal ses på tidsbaggrunden: det merkantilistiske system, tidens eneste mulige. Man *måtte* arbejde med kompagnier med handelsrettigheder, når varer *skulle* fremskaffes, når kapital *skulle* rejses.

Slutreplikken fra Islands side vil da lyde: Ja, men monopolhandelen centraliseres altid i rigshovedstaden. Det er rigtigt, at der ikke er andre muligheder, men det er netop det, der er ulykken. Island måtte forblive i systemets yderkreds, på kolonistadet. Tragedien er, at Island fik alle systemets ulemper at føle, men aldrig nogen af fordelene. De engelske Atlanterhavskoloniers forhold overfor moderlandet var noget lignende. De blev også udsugede. Så rev de sig løs ved Den nordamerikanske Frihedskrig 1776—83. Men islændingene var for få og for svage til at gøre noget lignende. Al kapital, det var kendsgerningen, samledes i København. Island havde ingen reserver. Hvad købmændene levnede, tog embedsmændene, hæderlige som uhæderlige, i skatter. — Islændingene mødte altså i praksis Danmark gennem købmænd og embedsmænd. Ingen af dem var populære, og det bestemte den almindelige holdning overfor Danmark og danske.

Alligevel er der endnu eet at tilføje til drøftelsen af det økonomiske mellemværende. For at gøre ulykkerne fuldkomne, rammes landet i 18-hundredtallets midte og slutning af store vulkanudbrud og pestepidemier. Ved det største omkom tusinder af mennesker og dyr. Tyve kilometer fra Hekla faldt en regn af kilotunge sten. Endnu et par hundrede kilometer fra Hekkenfeldt-krateret lå asken 35 cm tyk og ødelagde græsgangene og dermed livsmulighederne for mennesker og dyr. Disse ødelæggelser spiller måske en større og anden rolle i det dansk-islandske mellemværende, end islændingene selv i almindelighed gør sig klart: Nøden på Island i de mørke århundreder er en kendsgerning. Islændingene siger, at den skyldes monopolhandelen, fordi de to forhold er *samtidige*. Men fordi to ting er *samtidige*, *behøver* de ikke at have et årsagsforhold til hinanden. Også andet kan spille med ind. Pesten og vulkanen kan nok have en større andel i nøden end som så.

Der er her en vis parallel i forholdet mellem Danmark og Norge. Nød og fattigdom og folkedød sætter ind i Norge fra 13-hundredtallets sidste halvdel, *samtidig* med at Norge og Danmark får fælles hersker, men



*Flatobogen, et af de mest kendte gamle islandske håndskrifter.*

ikke nødvendigvis *fordi*. I Norge har historikere fået øjnene op for dette, og det norske folk vil i tidens løb også få det. Mon ikke undersøgelser på Island kunne tænkes at få samme resultat for forskere og folk? Man skulle tro det, og derved ville lys og skygge fordeles noget retfærdigere i kapitlet om monopolhandelen.

*Det retlige.* Noget af det, der lyste for islændingene i mørketiden, var, at selv enevælden på en vis måde respekterede Islands selvstændige retsgrundlag. Desto mere bittert er det for islændingene at mindes, at det demokratiske Danmark, der for et hundrede år siden vandt sin egen politiske og økonomiske frihed, ikke ville gå nær så vidt overfor Island. Nok økonomisk. Monopolhandelen døde efterhånden ud. Men ikke politisk: man ville gøre Island til et dansk amt, der skulle sende repræsentanter til den danske rigsdag. Altinget derimod ville man ikke genoprette.

Igen må der historisk viden til for at forstå bitterheden. De fleste lande er først gennem mange århundreders udvikling endt med en sikring af den enkelte overfor staten — gennem en tre-delning af statsmagten: ikke en ene-vælde, men en lovgivende, en udøvende og en dømmende statsmyndighed, udskilte fra hinanden. På Island *startede* man for godt tusinde år siden med en sådan stat, født som den var gennem frie stormænds protest mod forsøget på at skabe et kongevælde i Norge med Harald Haarfager. Man udvandrede til Island og lavede en republik med Alting og Lovret. „Frihed og folkestyre var for Island ikke et syn i en fjern fremtid, ikke en vision, der på trods og tværs af skiftende statsformer og magtkampe endelig blev levendegjort gennem den franske re-



volution af 1789. Nej, det var et grundforhold, ståstedet bag ud i historien. En fremmed hersker kunne ikke foretage sig noget, uden at det af folket målttes med en historisk alen“. (B. Gislason.)

I en fire hundrede år, indtil 1262, klarede et økonomisk fattigt, men kulturelt rigt Island sig som fristat. Splittet og svækket af slægtsfejder måtte det så for handelens skyld give sig under Norge. Norge forpligtede sig til at sende skibe med forsyninger til Island mod at få skat af landet. Men betingelsen var, at de norske konger respekterede islandske love og traditioner: „Enhver hersker, der ikke tog dette iagt, men behandlede Islands nationale sammenhæng og kulturfølelse med ligegyldighed, måtte tabe i respekt og udsættes for folkets dom“ — og den var ikke blid.

De norske konger ville gerne smutte udenom. De havde et fast greb om Island, der *skulle* have varer, men ikke *havde* skibe. Alligevel var forholdet stadig det: intet norsk kongeforslag blev lov, før Altinget havde vedtaget det. De danske kongers stilling, fra dengang da kongefællesskabet mellem Danmark og Norge-Island begyndte i 1380, var på godt og ondt det samme som de norske kongers.

Et spændende punkt blev enevældens indførelse, der på Island først kom 1662. Det skete ikke strengt lovformeligt, for så vidt som hyldingsdokumentet ikke er vedtaget af Altinget, men af en flok tilfældige bønder, drevet sammen af krigsfolk. Det gjorde nu ikke så meget til sagen, fordi det, Danmark ville have, var et troskabsløfte, ikke en ændring i islandsk lovgivning. Det vil sige, at trods forfald og nederlag, nød og mangler var der stadig en spinkel selvret i behold, stammende fra de gamle friheder.

Grunden hertil var den, at enevælden trods alt ikke gav monopolkøbmændene helt frie tøjler på Island. De begunstigedes, fordi det var økonomisk nødvendigt, men politisk måtte håndværkerlav og købmandskompagnier ikke blive småstater i den store stat. Der var alligevel en grænse, en trøstens kontrast til de almindelige trællekår.

Med dette som nødvendig baggrund forstår man den store bitterhed overfor det demokratiske Danmarks holdning i 1849. „Vi protesterer alle“, var Altingets svar på amtsforslaget. *Jon Sigurdsson* blev det moderne Islands frihedshelt og foregangsmand, utrættelig i arbejdet på at dokumentere Islands ret og Danmarks overgreb.

I 1874, i tusindåret for det første landnam, tog Christian IX selv til Island, og Altinget genoprettedes med selvstyre for islandske sagsager. Men først et par år efter systemskiftet, i 1904, fik Island en egen minister, der skulle bo i Reykjavik og kun mødte i det danske statsråd, når der var islandske sager til behandling der.

De sidste og afgørende skridt mod friheden sker da under verdenskrigene. De virker begge på samme måde: de vanskeliggør forbindelsen rent praktisk med Danmark, den brydes så at sige. Og som reaktion mod forsøg på fra den ene af krigslejrene at knægte folkelig frihed rejstes fra den anden lejr kravet om folkenes selvbestemmelsesret. Når Danmark kræver frihed for danske under tysk herredømme under henvisning til selvbestemmelsesretten, må man retfærdigvis også unde islændinge den. Og fra 4. december 1918 fik Island da kun kongefællesskab med Danmark. Ellers selvstændighed. Her gøres boet op, politisk og økonomisk. Det vil sige på papiret. Knap nok i de islandske folkesind, sådan som det er fremgået af ovenstående oversigt. Og det er dette folkelige opgør, der i dag volder vanskelighederne.

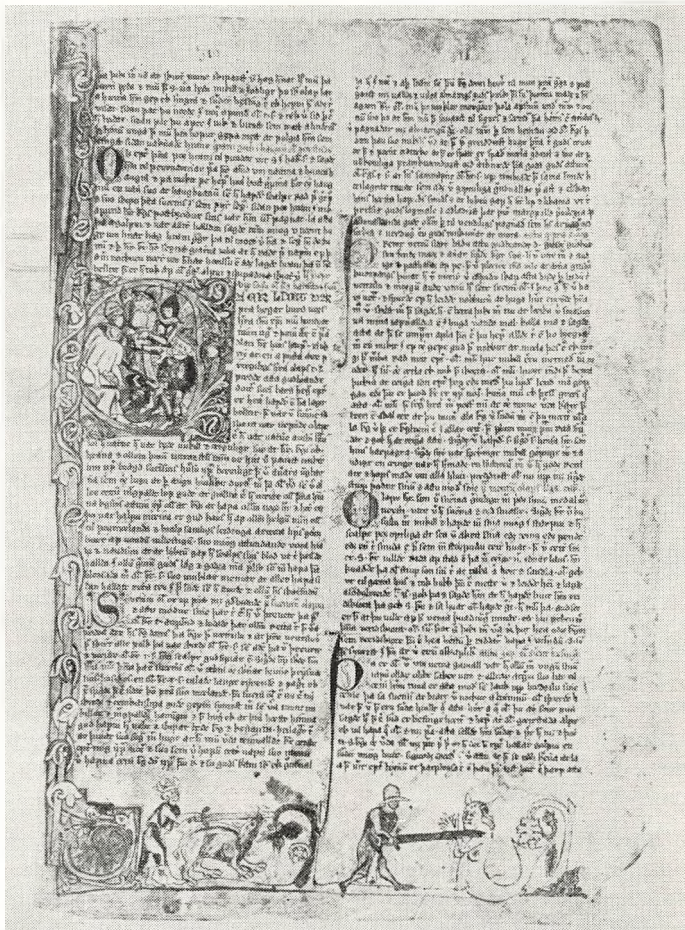
Denne kongefællesskabstraktat af 1918 er ganske ejendommelig ved, at man lige fra

begyndelsen måtte regne med, at fællesskabet ikke ville vare ved. Derfor beskæftiger man sig i dens paragraffer så meget med opsigelsesformaliteterne. Til december 1940 skulle bestemmelserne være urørlige. Derefter kunne de, hvis forhandlinger begyndtes, tidligst bringes til ophør efter tre års forløb, altså til december 1943, 25-året efter 1918. Vel at mærke, hvis en folkeafstemning bekræftede den eventuelle Altingsbeslutning og viste, at der var en virkelig folkestemning bag.

Altinget tilkendegav både i 1928 og 1937, at Island hurtigst muligt ville opsigse kongefællesskabet. Men så kom 9. april 1940 imellem. Maj 1941 vedtog Altinget alligevel igen en opsigelse, og denne gang gjaldt det. Man var kommet på den anden side af december 1940, opsigelsesdagen. Det vil igen sige, at tidligst i maj 44 ville en opsigelse kunne blive effektiv.

Som forholdene udartede sig i det besatte Danmark, ville mange på Island ophæve forbindelsen øjeblikkeligt, uden at vente tre-års fristens udløb. Men socialdemokraterne på Island ville overholde den, og amerikanerne, der havde afløst englænderne som islandsk besættelsesmagt, rådede også til at overholde fristen.

Først maj 1944 skete så ophævelsen af traktaten — med overholdelse af fristen. Beslutningen blev også fulgt op af en folkeafstemnings ganske utvetydige tilslutning. Man bibeholdt nogle særrettigheder for danske statsborgere, noget, der først og fremmest ville komme færøske fiskere til gode. Men hvad der



Side af Flatabogen.



gjorde ondt i Danmark var, at alt dette skete, uden at der forhandlede med Danmark, således som 1918-bestemmelserne naturligvis forudså. Man afventede slet ikke krigsafslutningen. Officielt lod man fra islandsk side forstå, at man ikke fandt, at der var grund til at forhandle, da Island allerede havde taget en uigenkaldelig beslutning. Men reelt var ingen i tvivl om, at Island var bange for, at hvis man ventede, ville man med Danmark blive suget ind i et Storgermanien. Og det ønskede man ikke. — Men sådan vurderedes altså situationen, at risikoen derfor var for stor! Der fik vi andres vurdering af Danmarks chancer — og det var ikke rart.

Dertil kom, at man vidste, at kongen tog sig det meget nær — den gamle, syge mand i fangenskab på Amalienborg. Det skar os i hjertet for ham. Det må have været svært for kongen, men stort af ham, at han gjorde det — at sende en varmhjertet lykønskning til Island den dag, da selvstændigheden med republikken officielt proklameredes ude på den historiske Altingsslette. Telegrammet var ikke nået frem til festlighedernes begyndelse, men nåede derud i tide og undlod ikke at gøre et dybt menneskeligt indtryk. Kongerne, som symbolet på Danmark, var ellers ikke elskede.

Hvad der hidtil har været taget op til behandling her, har været noget om monopolhandel og retsregler. Det var det, der fik en Jon Sigurdsson til at rejse frihedskravene, det, der førte til 1918 og 1944. Og dermed må regnskabet mellem dansk og islandsk på en måde være gjort op. Som *Martin A. Hansen* siger det: „De nulevende danskere har ingen pligt til at betragte historien som et uafsluttet regnskab af praktisk natur“. At der er gjort op på disse punkter, må også en islænding som *B. Gislason* i og for sig indrømme. Men, siger han så ganske vist, historien er andet end et praktisk regnskab, der skal gøres op. Den er også et åndeligt — „ikke noget, man husker, men noget man lever i til daglig“. Og så er regnskabet ikke afgjort. „Det kan virke irriterende, især for den gamle herskerstat, men der er intet at gøre ved det. Et folks vækst er langsom, ligesom menneskets. Først kæmper vi under frihedsideer, hvor folkets selvstændighed hævder sig overfor rigsmagten. Derefter vokser staten sig stærk ud af det politiske og økonomiske kaos. Til sidst kommer det åndelige regnskab.“

Men dette sidste opgør er så til gengæld det eneste, fortsætter Gislason, hvorved de nordiske modsætninger kan gå op i en større enhed. Spørgsmålet er ikke, om vi kan fremdrage så og så mange skønne eller frastødende træk hos hinanden i den fælles historie, men at vi har gennemlevet historien sådan, at vi får udsyn over de stridende interesser og ikke mere føler trang til at liste bag hinandens ryg for at rette i almanakken.

Disse sidste bemærkninger kan vel tages som et udtryk for, at Island ikke vil ud af Norden, men også som et udtryk for, at vi *skal* igennem diskussionen. Først når vi har talt ud, kan vi mødes. Og her er vi omsider nået til håndskrifterne — de meget omtalte, der, som det vil have fremgået, kun er en mindre del af mellemværendet, men til gengæld en meget ømtålelig.

*Håndskriftsspørgsmålet* drejer sig i mængde om en halvtredie tusinde håndskrifter og nogle tusinde dokumenter, der opbevares på Københavns Universitetsbibliotek, plus nogle ganske få håndskrifter på Det kongelige Bibliotek. I værdi er de uerstattelige. Blot eet håndskrift af lignende art som de bedste blev af russerne solgt til England i mellemkrigstiden for et par millioner kr. Det er disse håndskrifter, Island ønsker til Reykjavik.

Når to stater skilles, foretages der naturligvis en deling af arkivsager af praktisk in-

teresse. Det er kun rimeligt og skete naturligvis mellem Danmark og Island efter 1918. Men man gik også videre. Island fik i 1927 nogle gamle håndskrifter tilbage, som givet ikke var kommet til Danmark på lovlig vis. Og i 1930 gav Nationalmuseet halvdelen af alle islandske museumsgenstande tilbage. Men Island stillede senere yderligere fordringer. En blandet videnskabelig-politisk dansk kommission, nedsat efter sidste krig, kom til det resultat, at der ikke fra islandsk side kunne stilles retsmæssigt krav om udlevering af mere. Enkelte medlemmer af kommissionen ville dog give noget — som gave. I overensstemmelse med *Erik Eriksens* trontale i 1952 tilbød *Hedtoft* i 1953, at Danmark og Island skulle være fælles om ejendomsretten, således at halvdelen af sager og skrifter skulle flyttes til Reykjavik, halvdelen blive i København. Dette var vel at mærke et regeringstilbud. Man havde ikke spurgt Universitetet først som den, der ejede skrifterne. Det islandske svar var: alt eller intet, hvorefter *Hedtoft* mente, at så var der ikke mere at forhandle om. Det var der heller ikke i 1953. Men sagen er dukket op igen, og den vil blive ved med at dukke op, lige til der kommer en løsning, Island kan være tilfreds med.

Forholdene omkring disse håndskrifter er imidlertid mere indviklede end som så. Man kan spørge, hvis manuskripterne egentlig var, da de i sin tid, 1730, testamenteredes til Universitetet. Arveladeren var *Arne Magnusson*, en overmåde lærd islænding, der var endt som professor i historie i København og desuden var leder af Universitetsbiblioteket og Geheimearkivet. I 1702 havde han af regeringen fået som opgave at gennemrejse Island for at forberede en ny jordebog, en matrikel som grundlag for en skatteansættelse. Han benyttede så rejsen til at samle håndskrifter og dokumenter. Fuldt lovligt køber og bytter han sig til langt den største del af dem. Ulovligt låner han enkelte, men „glemmer“ at levere dem tilbage igen. Faktisk får han reddet ned til Danmark *alt* af værdi af skriftlige efterladenskaber fra Islands fortid. Vel 4 håndskrifter af ialt ca. 2500 og vel 200 af ialt ca. 13.000 dokumenter var altså ikke *Arne Magnussons*. Resten var hans.

Dagen før sin død, den 15. september 1730, skrev han med påholden pen, under på et testamente til fordel for Universitetet. På grundlag af dette testamente oprettes så igen en 30 år senere et legat, der optræder som den egentlige ejer af værdierne. Det fremgår navnlig af udkastet fra 1730, men mindre af den konfirmerede fundats af 1760, at man regnede med en vis islandsk tilsynsret over samlingen. Universitetets ret er i det hele taget ifølge fundatsen ikke en egentlig ejendomsret, men en brugsret, en dispositionsret.

Fra islandsk side har man prøvet at anfægte den danske juridiske ret gennem et par argumenter. Man siger, at hvis *Arne Magnusson* havde levet i dag, ville han have testamenteret sine skrifter til Reykjaviks universitet, og ikke til Københavns. Eller man siger, at vel fik Københavns Universitet samlingerne i 1730, men da som det samlede fællesriges eneste universitet. Altså også Islands. Men i dag er der et særskilt universitet på Island, altså bør samlingerne rettelig være der.

Begge disse argumenter, siger imidlertid danske jurister, er sagen uvedkommende. Man kan ikke juridisk argumentere ud fra, hvad der ville være sket i dag, hvis ... Man må gå ud fra, hvad der virkelig skete den gang. Konklusionen heraf må så blive, at med undtagelse af de „lånte“ manuskripter, der allerede er leveret tilbage, har samlingen været *Arne Magnussons* med fuld juridisk ret, og denne samling disponerer i dag Københavns Universitet over med *lovens ret*. — Men har Universitetet også den moralske ret? spørger Island.

Og så bølger diskussionen frem og tilbage om *den moralske ret*. Islændingene vil benægte, at vi har den: det er jo ganske tilfældigt, at det hele er endt hos os. Derfor bør det hjem. Andre siger, at det tværtimod ikke var tilfældigt, at det endte i København. Islændingene var i nødsårene stærkt fristede til at sælge for at skaffe penge, og denne nød var det, at Arne Magnusson benyttede sig af. Så det giver ingen moralsk ret. Eller man siger om håndskrifternes indhold, at det er rent islandsk, ikke fælles norrønt stof, som det hævdes fra dansk side. At det er skrevet på tidens fællesprog, „dansk tunge“, beviser intet. Og hvem har passet bedst på manuskripterne gennem tiderne? Er det os, der til støtte herfor peger på, at var de blevet på Island, var de uvægerligt gået til grunde? I virkeligheden var det i sidste øjeblik, at Arne Magnusson reddede dem fra undergang. Nu var meget af stoffet blevet trykt, så interessen for originalerne, på skind og håndskrevne, var stærkt svækket. Eller har islændingene passet bedst på sagerne? De, som kan bebrejde os, at en hel skibsladning manuskripter gik tabt under sejladsen herved, og at det var med nød og næppe, at kostbarhederne, eller de fleste af dem, reddedes fra Københavns storbrand i 1728. Og hvordan i dag — hvor mon faren for en brintbombe er størst? Mon ikke der er sikrest på Island?

Eller man drøfter, hvem der har udnyttet håndskrifterne bedst. Vi siger, at fra 1700 og fremefter var der ingen på Island, der interesserede sig for dem. I lange tider var det overvejende danske, der læste dem og udgav dem. Ja, for vi havde ikke pengene til det, svarer man fra islandsk side. Og det var i praksis islændinge i København, der tilrettede de trykte udgaver. Og de danske, der virkelig fik noget ud af skrifterne, en *Oeh-lenschläger*, en *Grundtvig*, læste dem jo i oversættelser. Og i vore dage studerer islændingene dem med iver, mens kun få danske gør det. Derfor er det rimeligt, at samlingen kommer til Island. Så kan der laves fotoudgaver. De er endda lettere at læse end originaludgaverne. Fotoudgaven kan da studeres i København, hvis der er interesse for det. Vil man endelig se originalerne, tager det ikke mere end 5—6 timer at flyve til Reykjavik. Det er ikke længere tid, end det tager med lyntoget til Tønder. (Måske er det dog noget dyrere og besværligere!)

Sådan diskuteres der. Meget hedt og ivrigt. Men ifølge sagens natur vil det være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt at nå til en afklaring på disse punkter. Påstand vil stå mod påstand, og hver part vil rent følelsesmæssigt uvilkkårligt underkende den andens argumenter og overvurdere sine egne.

Den tanke ligger da nær, med vores juridiske ret til at beholde originalerne, at vi så gav Island fotoudgaverne. Nej, siger et enigt Island, og her når vi endelig til det argument fra islandsk side, der vejer tungest: for os, siger de, er det noget mere end håndskrifter i sig selv, hvis indhold vi nok kunne studere, uden at de selv kom til Island. Håndskrifterne er det eneste, Island har, der er mere end 75 år gammelt. Ja, der er et par kirker og et par pakhuse fra 1700-tallet. Alle andre bygninger er væk. Man byggede jo af træ og græstørv og måtte ombygge en to-tre gange pr. slægtled. De store mindesteder er derfor øde. Stednavnene med deres sagn, og de gamle ridestier med deres stenvarder til at vise vej over vidderne, det er det eneste. Derudover er de gamle skindbøger og dokumenter den eneste håndgribelige folkelige arv fra fortiden, der er os levnet. Og sagaer og digte lever, fortælles, læses, forstås. Det er ikke død litteraturhistorie for de få. Sagaernes skikkelser er stadig samtidige. Det er et alment folkeønske, at håndskrif-

terne skal tilbage. Tænk modsætningsvis et Danmark, hvis sidste bygninger var skolerne og mejerierne. Alt andet var for eksempel ført til Stockholm. Ville Danmark ikke gerne have det tilbage?

Stillet overfor dette argument om håndskrifterne som Islands „eneste lam“, er det, man fristes til at foreslå: skulle vi ikke se bort fra den juridiske ret, vi har, og fra den moralske ret, som vi synes, vi har lige så meget af, som Island har, og så simpelt hen forære Island det så stærkt ønskede. Ikke få i Danmark, navnlig inden for højskolekredse vil sige ja. Mange, navnlig indenfor universitets- og museums kredse vil sige nej.

Nej'et til at give kan begrundes med, at Universitetet hidtil ikke har villet give. Det kan det ikke rent juridisk. Man er forpligtet af fundatsen til at passe på samlingen, der er givet i Universitetets varetægt. Kan staten da ikke gennem en særlig lov løse Universitetet fra denne forpligtelse? Herpå giver juristerne ikke det samme svar. Nogle siger: måske, andre: sikkert ikke. Man er ialtfald betænkelig ved muligvis at få skabt et farligt fortillælde overfor andre fonds. For eksempel Carlsbergfondet. Og hvordan med konsekvenserne for andre museums genstande af fremmed oprindelse? Kan Grækenland og Ægypten så ikke også stille krav? Det er vel ikke helt klart, men der synes dog at være en klar forskel på, om Island, der har været sammen med Danmark i århundreder, vil have også sit kulturelle boskifte med Danmark foretaget — og så på, om Ægypten vil have sine mumier hjem fra Glyptoteket. Danmark og Ægypten har jo ikke været sammen.

Endelig har man rent almenmenneskeligt sagt, at der er ikke noget ved at give en gave, hvis man giver den sådan, at man i virkeligheden giver efter — for et ustandseligt presseri, som man til sidst irriteres over. Det er ikke at have det rette giversind. Nej — men så er det måske netop spørgsmålet, om man ikke — hvis det ellers juridisk kan lade sig ordne — skulle give islændingene håndskrifterne med et *glad* sind? Vi skal se at komme udover 1944-mentaliteten. De udover det, ja, er det et mere- eller mindre værdskompleks, de har overfor os som ung nation overfor den tidligere herskernation?

Håndskrifterne er det sidste indbyrdes mellemværende, det afsluttende led i en århundredlang frihedskamp. En løsning af håndskriftsagen vil få en dybtgående virkning ikke alene på det dansk-islandske forhold, men også på vort forhold til Færøerne og Norge, hvor sind endnu belastes af minder fra dengang, de endnu stod under Danmark som bilande. At give håndskrifterne tilbage vil være af uvurderlig betydning i et nordisk samarbejde. Det vil også styrke arbejdet for danskheden i Sydslesvig. Vi vil der med større styrke kunne hævde en national selvbestemmelsesret og frihed for danskheden, der hvor den i dag ikke har det. Og sagens løsning giver vel perspektiver endnu videre ud i det kommende europæiske samarbejde som et eksempel til efterfølgelse.

Ombudsmanden, professor *Hurwitz*, har om hele det dansk-islandske mellemværende sagt, at „spørgsmålet er *ikke* juridisk, men i første række, hvad der er historisk retfærdigt og følelsesmæssigt mest velbegrundet“. På den ene side fagligt betonedede interesser i at beholde håndskrifterne, på den anden side et helt folks ønske om at få en dyrebar skat tilbage. „Således er faktisk stillingen, og valget burde ikke være så svært fra dansk side, som det tilsyneladende er. Det gælder om at lade de store hensyn overveje de små.“

Jura er ikke altid jus. Retsregler er ikke altid retfærdighed. Og det bliver Danmark ikke mindre af at erkende.

J. H. MONRAD.



## Hilsen til gamle og ny elever

*KÆRE GAMLE OG NY ELEVER, der hører til gymnasiet i Høng og alle dertil knyttede lærere!*

*Jeg er glad for, at jeg også i år må skrive en lille hilsen til årsskriftet, så jeg derved får sagt lidt af det, der særligt i dag ligger mig på hjerte.*

*Der er vist ikke mange ord, der så tit falder i vor mund, som det lille ord tak. Nej tak, selv tak, mange tak o. s. v. Det kan jo ske, at man siger det helt af høflighed eller fordi, det hører med til talens rette brug, og det er jo også godt; men når man som jeg går ind i det formentlig sidste årti af mit liv og tillige er i stor taknemlighedsgæld til alle dem, der i årenes løb har rakt mig en hjælpende hånd, skulle takken helst have en dybere klang. En er der, som vi alle må sige tak for den hjælp, vi får fra ham, og det er Vorherre. Han så bedrovet efter de 10 spedalske, der stormede af sted for at fremstille sig for præsterne, efter at de var blevet helbredt. En var der dog, der kom tilbage for at takke, og det var godt, for af denne hændelse kan vi lære, at vi har i vort liv fået forførdelig meget at sige Gud tak for, og har vi glemt det, er det godt, om vi kommer tilbage for at gøre det, selvom der er gået nogle år, vi ikke har husket det.*

*Jeg har kendt en ung læge, for resten student fra Høng gymnasium. Han var modstandsmand og blev taget af tyskerne. Han blev dømt til døden, men dagen før dommen skulle udføres, skrev han et afskedsbrev til sine forældre, hvor han fik sagt dem tak. Det brev kom på en eller anden måde i en avis, og der har jeg læst det.*

*Det var så vidunderligt gribende og skønt, så det blev en stor lindring for forældrene at læse det midt i deres store smerte. Han takkede dem for det hjem, han havde haft hos dem, og for al den rigdom, han der havde mødt. Nu gik han i døden uden frygt. Han havde også lært at bede, og nu havde han kunnet det, mens han sad fængslet. Han bad dem om at tage sig af Solveig, hans hustru, og deres små. Hun var blevet fængslet sammen med ham, og til at begynde med sad de begge i Staldgården i Kolding, hvor hun viste stort mod og opfindsomhed for at komme i forbindelse med ham og de andre fanger. Hun slap heldigvis ud uden at blive dømt. Vi, der også har haft gode hjem og kærlige forældre, kan ofte komme til at tænke på, at vi har mange gange glemt at sige dem tak i rette tid og må så tilbage i tankerne for at gøre det. Selvom ordet tak tit nok falder os lidt let i munden, kan det dog undertiden være svært nok at få det sagt, der kan derfor være grund til at tænke på, at det gør ikke noget, fordi det vigtigste er, at den følelse, der ligger bagved, er taknemlighed.*

*Nu i disse dage, hvor det er strømmet ind over mig med blomster, gaver, breve og gode ønsker om, at den kommende tid må blive lykkelig og god, er jeg fyldt til randen af taknemlighed, da jeg synes, det er helt ufortjent, men først og sidst må jeg sige Gud*

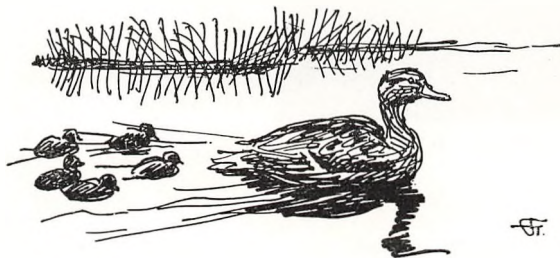
tak for, at jeg har fået lov til at leve mellem mennesker, der er så værdifulde og trofaste, så jeg må føle mig meget lille ved siden af.

Sådan var det i Vordingborg og siden ved højskolearbejdet i Høng og nu sidst ved gymnasiet, hvorfra jeg på 80-årsdagen har modtaget så megen venlighed og beviser på, at gent er ikke glemt. Trods al min uforstand er tiden gået godt, og det er, fordi jeg er blevet hjulpet på så mange måder, og her må jeg sige forstander Monrad tak, fordi han overtog gymnasiet i en kritisk stund og siden købte det af mig, og jeg er også taknemlig, fordi det er gået godt for ham og hans hustru i de år, der er gået siden. Ja, så er der ERANIA og Høng-Samfundet, til hvis årsskrift jeg har sendt bidrag i en række år og derved følt mig i kontakt med gamle og nye elever, og hvorfra jeg har modtaget en pragtfuld gave, en kurv fuld af frugt, vin og konserves. Tag allesammen min tak derfor. Da jeg blev 70, fik jeg en dejlig fyldepen, som jeg skriver med i dette øjeblik, så den har været nyttig.

Når jeg tænker på alt det, er det glædeligt at holde 80 års fødselsdag, selvom det ikke er så let at komme op i de høje årstal.

Ja, der er meget at sige tak for, og når jeg nu tænker på, at der tit ikke er blevet sagt tak i rette tid, enten det nu var til far og mor eller til andre kære venner, så er der vist en aften, hvor vi huskede at sige tak, og det var juleaften, og lad os blive ved at gøre det, ikke alene for juleaften, men for julen i sin helhed, for det var jo begyndelsen til Gudsrigets komme til jorden. Nu sendes der drabanter og rumskibe ud for at vise, hvad menneskekløgt formår, og der vil velsagtens siges, som der er sagt før, at vi har ledt himmelrummet igennem og ikke fundet Gud. Nej, det finder de ikke, for han kan kun findes af øjne, der er vant til åndens lys, men juleaften blev der vist os et glimt af Guds rige, da hyrderne lå ude på marken og først så en lille lysning på himlen, der bredte sig mere og mere og tilsidst blev et lyshav, hvorfra englens budskab lød: Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal komme til hele folket. Eder er i dag en frelser født, som er den Herre Kristus i Davids stad, og straks var der med englen en himmelsk hærskare, som priste Gud og sang: „Ære være Gud i det højeste, fred på jorden og i mennesker velbehag“. Og hermed siger jeg glædelig jul til alle og tak for al den venlighed, der er blevet vist mig.

INGEBORG MUNK.



## Ingeborg Munk

MANDAG 4. NOVEMBER blev fru *Ingeborg Munk* 80 år. Vi, der har været elever på Høng gymnasium i de år, da Ingeborg og Einar Munk stod for styret, vil med navnet Ingeborg Munk forbinde mange gode erindringer om varmhjertethed og interesse for vor travsel, om små praktiske, dagligdags ting, som hun tog sig af, om hendes morsomme orddueller med „Einar“ ved bordet i vores alles påhør, hendes optagethed af kirke og skole, af byens og egnens sager og — sidst men ikke mindst — af hjem, af mand og børn.



*Fru Ingeborg Munk.*

Ingeborg Munk var på een gang mor og skolemor, gymnasiets forstanders hustru, og en god lytter og trofast deltager i kirken og ved folkelige (og vist også ved politiske) møder. Hun havde mange jern i ilden. Vi mærkede dog aldrig, at hun var fortravlet. Tværtimod havde hun altid masser af tid, hvis nogen af eleverne var syge, eller de på anden måde trængte til hendes omsorg.

Hun står for os som et af de mest uselviske mennesker, vi har truffet. For hende var dette at tjene og at hjælpe livets formål. Aldrig så vi hende som den, der forsøgte at herske eller at udøve myndighed. Hun styrede sit store hus med mildhed og overbærenhed. Måske har nogen benyttet sig af det. Jeg ved det ikke. De fleste kunne dog nok ikke nænne at gøre hende bedrøvet og har næppe åbenlyst talt hende imod.

På selve festdagen havde vi lejlighed til at opvarte med en beskeden opmærksomhed, og vi sender her gennem årsskriftet på alle gamle elevers vegne en hilsen og en hjertelig lykønskning.

HANS BAGGE.

Ovenstående har en gammel elev på gamle elevers vegne lykønsket fru Munk. Til denne lykønskning vil også min kone og jeg gerne slutte os som dem, til hvem fru Munk i en



kritisk situation for gymnasiet betroede styrelsen af skolen. I de første og vanskeligste år skete det på hendes egen økonomiske risiko. Fra begge sider var det i allerhøjeste grad et vovestykke og en tillidssag. Men så langt, som vi nu er kommet, og sådan, som det kom til at gå, tænker vist ingen af parterne tilbage på, hvordan sagen skulle være ordnet, hvis forsøget ikke lykkedes. Nu gik det godt, og forbindelsen mellem den gamle tid og den nuværende er opretholdt, ikke mindst gennem Høng-Samfundet og Høng-årbogen, bindeleddet mellem alle, der føler sig knyttet til skolen. I det sammenknytningsarbejde, hvoraf en skoles trivsel i meget høj grad afhænger, har fru Munk gjort en stor indsats gennem de årlige, meget karakteristiske og personlige bidrag. De vil savnes, når de en dag ikke mere vil findes. Vores lykønskning til 80-årsdagen er derfor ledsaget af håbet om, at fru Munk endnu en årrække må have legemlige og åndelige kræfter til at delagtiggøre Høng-bogens læsere i sine tanker og erindringer.

A. T. og J. H. MONRAD.





## Set indefra

HVORFOR hedder det mon lever, det vi spiser? spurgtes jeg engang i 6-års alderen af min 2 år yngre filosofiske lillebror.

„Selvfølgelig fordi eleverne får det at spise“, var mit svar ifølge en ældres beretning herom.

Som det fremgår heraf, vrimlede det med elever i hele min barndom, som jeg tilbragte på højskolen, hvor far var lærer og medforstander ved den udvidede afdeling. Tillige underviste far på gymnasiet.

For den anseelige flok af jævnaldrende børn, som havde hjemme på skolerne, spillede eleverne en stor rolle. De repræsenterede noget meget voksent og voldsomt.

Således husker jeg, at en af drengene, der dengang havde sit hjem på gymnasiet, efter et under legen opstået skænderi truede med at hente sin far, så han kunne komme og banke hele flokken.

„Så kommer min far bare med alle højskoleeleverne“, var svaret.

„Jamen, så tar min far Njal og alle gymnasiasterne med“ — en alvorlig trusel, når det erindres, at Njal Sigurd Joenson var en 2 m høj atlet med et stærkt islandsk temperament.

I børnenes lege sporedes naturligt de voksnes virke.

En besøgende ældre slægtning overværede uset engang en leg, hvor flokken sad andægtigt lyttende på bænke opstillet til foredrag i højskolens have og hørte den, der forestillede foredragsholderen, sige: „Skal vi så til slut synge Hostrups prægtige sang „Høje Nord“.“

Fra mit 14. år havde jeg hjemme på gymnasiet, hvor far var blevet forstander.

Hvor var det spændende, når et nyt hold elever skulle ankomme.

Mens far naturligt var mest interesseret i at erfare de unge menneskers boglige lærdom, var jeg mest optaget af, om der blandt de nye skulle være emner til byens 1. hold i fodbold og stod derfor nøje spejdende efter fodboldstøvler i bagagen hos de ankomende.

Ud over de fodboldduelige var det i drengene naturligt nok „originalerne“ blandt eleverne, der interesserede, og dem var der utvivlsomt i årenes løb nogle stykker af („original“ er her ikke anvendt i nogen nedsættende betydning, tværtimod).

En af disse, der nu på grundlag af bredt indhøstede menneskelige erfaringer med stor forståelse og dygtighed administrerer et juridisk embede, inspirerede Sigfred Pedersen til digtet om „Hans Jørgen fra Nordfyn, der først gik på Landbohøjskolen og senere i hundene“ (hvad der altså ikke kom til at passe), hvori det hedder: „Oh veteri-, veteri-nær og dog så fjern“.

At den pågældende ikke var så stærk i det boglige, var jo for os drenge noget ganske ligegyldigt, når han efter skoletid i komplet ridekostume med sporer og det hele kom

jagende forbi gymnasiet på en af vognmand Frederiksens heste. Nogle af „originalerne“ var dog så afvigende, at de forblev artium meget fjernt under opholdet i Høng, idet de aldrig nåede 2. g.

Dette kunne være svært at erkende og gav ofte anledning til dramatik, man måtte jo ikke tabe ansigt. Således væddede engang to 1. g'ere om, hvem der ville få flest points ved oprykningsprøven til 2. g. Den ene havde fundet ud af, at han var af en nordfransk adelsslægt og udtalte derfor sit navn på fransk, den anden var fra Færøerne. Færingen vandt en sikker sejr uden dog på nogen måde at komme op i nærheden af, hvad der krævedes for at bestå, og forlangte derfor de 100 kr. udbetalt omgaaende. Da modparten nægtede, bemægtigede færingen sig modpartens cykel og cyklede derefter rundt i gymnasiets umiddelbare nærhed, hvorpå cyklens ejer meldte tyveriet til overbetjent Hjarup, og nu stod kammeraterne foran gymnasiet og ventede spændt på øvrighedens indgriben.



Gymnasiet i tyverne — uden tilbygning

Da fik min mor nys om sagen, afbestilte straks retsforfølgelsen og dømte selv på stedet den tabende til at give napoleonskager til hele skolen, hvortil hun selv ville give kaffen.

Hovedparten af eleverne udgjordes dengang af landboere, som ofte i en ret moden alder havde besluttet sig til at studere.

Hertil kom så et mindretal, som omfattede lidt af hvert og udgjorde en meget broget flok.

En dag i sommerferien dukkede en 34-årig mand op på skolen efter en cykletur på flere mil i øsende regn. Den pågældende åbenbarede sig som hjemvendt missionær fra Østafrika, og han, der nu boede sammen med kone og fire børn flere mil fra skolen, ønskede at tage studentereksamen på eet år for derefter at læse til læge.

Far var betænkelig, men et eller andet i mandens holdning overbeviste ham om, at forsøget burde gøres, og det lykkedes. Uden vanskeligheder af nogen art gled den 34-årige mand ind i elevflokken, blev student på eet år og senere læge på kort tid.

Denne uensartethed i elevmaterialet medførte et stort ekstra slid for lærerne og bevirkede en meget springende karakterliste.

Stor var derfor fars forbløffelse, da en af censorerne, afdøde professor *Hartvig Frisch*, der havde stor forståelse for skolens specielle forhold og iøvrigt var en uhyre fornøjelig og kærkommen gæst på skolen, udtalte, at han misundte lærerne de elever, der gik på

skolen. Far sagde dertil, at Frisch's egne elever på Metropolitanskolen sikkert gennemsnitligt var væsentligt dygtigere. Hertil svarede Frisch: „Dygtige, ja, vist er de dygtige, men de er så ensartede af milieu og uddannelse, at det virker ganske kedsommeligt. Næh, havde jeg blot een af Deres granvoksne færingar i klassen.“



Hong hovedgade ved Wittrocks hjørne i 1906.

En skønne dag var jeg så selv elev i 1. g, og som for så mange andre af skolens elever kneb det for mig at få tid nok til overs til lektierne og at overholde skolens skrevne og uskrevne love bl. a. med hensyn til ikke at gå til bal på hotellet.

Jeg befandt mig imidlertid glimrende, selvom jeg naturligvis var noget handicappet i min udfoldelse grundet på forstanderens nøje kendskab til min person. Endnu mindes

jeg den meget sigende håndbevægelse, hvormed far betydede mig, at det beroede på en komplet overvurdering, når jeg ved gymnasietidens begyndelse havde placeret mig i holdet for de viderekommende i fransk (jeg havde dog haft fransk til realeksamen, selv om det kun gav g÷).

Også min yngre bror måtte engang imellem se sig afsløret. En dag havde min mor under et sygebesøg på „Valhal“ på Odinsvej bemærket lidt vel rigeligt med flasker. Og den næste dag var de derboende sammen med enkelte andre mistænkte tilsagt til møde på fars kontor. Bevismaterialet blev gennemgået, og der blev afgivet forklaring.

Idet far trak den sidste flaske op af kassen, ytrede han: „Og denne flaske af min kones hjemmelavede tokayevin har formentlig udgjort min søn Ebbes beskedne bidrag til festen. Den skal iøvrigt være de herrer vel undt.“ Den sidste bemærkning skal forstås som en vurdering af vinen.

Det var for så vidt ikke så lige til at drive en kostskole som Høng gymnasium dengang grundet på elevernes varierende alders- og udviklingstrin. Et kostskolereglement fandtes ikke, alle elever ønskede at blive betragtet og behandlet som voksne, men en del af dem var børn, og de fleste unge i den alder ønsker vist ligefrem et vist modsætningsforhold til de voksne for ikke at blive overrumplet.

Imidlertid gik dagene med arbejde og munterhed, således at næsten alle kvartalsvidnesbyrd efter bemærkninger om enkelte svage standpunkter kunne slutte med den lakoniske meddelelse: „Iøvrigt flittig og flink og afholdt af såvel lærere som elever“.

Meget menneskeligt lærerigt var det at iagttage forældrene på besøg. Det hænger for-



mentlig sammen med, at når det gælder børnene og deres uddannelse, er alle så stærkt engagerede, at meninger og følelser tilkendegives uden forbehold af nogen art.

Hvilken glæde der kunne lyse i forældrenes ansigter, når de havde erfaret, at sønnen eller datteren klarede sig godt og skikkede sig vel, og hvor kunne en fars ansigt udtrykke sorg og skuffelse, når forsøget med sønnens studeren var mislykket. Nå, de sidste tilfælde var da heldigvis meget sjældne.

Mødrene var så afgjort de mest meddelssomme. Ved den egentlige drøftelse på forstanderens kontor, var det formentlig faderen, der førte ordet, men når man først sad bænket i den private spisestue, var det moderen, der tog fat med at berette om barnets egenskaber og evner.

Hvor er det svært at bedømme sine børns evner objektivt. Kun i eet tilfælde i de mange år har jeg hørt om en far, der åbenlyst tilkendegav, at han ikke ventede sig meget af sønnen, der efter hans mening nærmest var dårligt begavet. Pudsigt nok blev samme student og senere læge på normal tid og med et pænt resultat.

Skolen var ikke så stor dengang som nu. Jeg tror imidlertid, at det begrænsede elevtal passede far ganske godt, idet han aldrig lagde skjul på, at lærergerningen ved et kursus var meget krævende, hvortil kom, at det var den pædagogiske side af forstandergerningen og ikke den administrative, der havde fars interesse.

Selve administrationsapparatet var derfor såre enkelt og — synes det mig — efter at jeg selv i en årrække har virket ved statsadministration, i virkeligheden såre effektivt, idet det udelukkende bestod af et hæfte med kvadrerede sider og sort elastikbind. I dette hæfte, som far altid bar i vestelommen, stod alt om elevernes standpunkt og særlige forhold (anført med nogle sære tegn, som kun far selv forstod), hvad der var betalt i skolepenge o. l. Tillige fremgik fars økonomiske mellemværende med lærerne og mor (der forestod husholdningen) af hæftet.

Når blot hæftet var ved hånden, klaredes forespørgsler fra forældrene, indberetninger til ministeriet og selvangivelsen m. v. i løbet af *no time*.

Dengang kostede en kursusstudent staten 400 kr., hvortil kom skolepengene fra den enkelte, hvilket i gennemsnit var et ret beskedent beløb.

Hvad mon en student fra et af de nymodens skolepaladser koster i dag?

I fars forstandertid var det dog ligesom det offentliges forståelse for studenterkursus øgedes, eller måske rettere mistænksomheden mindskedes.

Det var ikke umiddelbart indlysende, hvorfor en mand, som i en senere alder besluttede sig til læsning, skulle forulempes med et større eksamenspensum og eksamens afholdelse i København.

Far var forbitret over disse bestemmelser og var meget aktiv for at opnå en ændring,



Hovedgaden - hjørnet af Strandvejen i trediveerne



hvilket altså også lykkedes, ikke mindst takket være den forståelse daværende (og nuværende) undervisningsminister *Jørgen Jørgensen* havde for sagen.

Hvordan var det så at have sit hjem på en skole?

Umiddelbart skulle man synes, at der ville blive mindre tid og ro til overs for samværet mellem forældre og børn.

Det blev der givetvis også. Jeg selv har dog aldrig følt noget savn derved. Dette har, tror jeg, navnlig to årsager. For det første var far og mor så glade for deres gerning, de levede i den, hvilket bevirkede, at det hele føltes så lige til. Dernæst var vi drenge (sådan har jeg i hvert fald altid følt det selv) uden forbehold fra nogen side hele tiden med i elevernes kammeratskab, og på en kostskole lærer man hinanden at kende i usædvanlig grad.

Det slog mig til 25-års jubilæet, at man efter 5 minutters forløb atter var i den mest fuldkomne kontakt med kammeraterne, selv om bekendtskabet hidrørte fra en periode på 2 år for 25 år siden.

Modsætningsvis vil mange have erfaret, at man meget vel kan dele arbejdsplads med en kollega i masser af år uden at være klar over, *hvad der virkelig bor i fyren*.

Hvor var det fornøjeligt atter at være med i skolens fællesskab for een dag og atter erfare det livsmød og humør, som råder på en sådan skole, når der hersker det rette forhold mellem forstander, lærere og elever.

Uvilkårligt synes man, når man ved afrejsen kaster et sidste blik tilbage på byen, som ligger lysende af septembersol blandt frodige haver, og erindrer sig de mange pige-ansigter fra gårsdagens Erania-aften, at de unge mænd, som går på Høng Studenterkursus, er heldigere, end politiet tillader.

Med venlig hilsen til alle gamle kammerater og tak til skolens forstanderpar, lærere og elever for det meget fornøjelige samvær ved elevmødet.

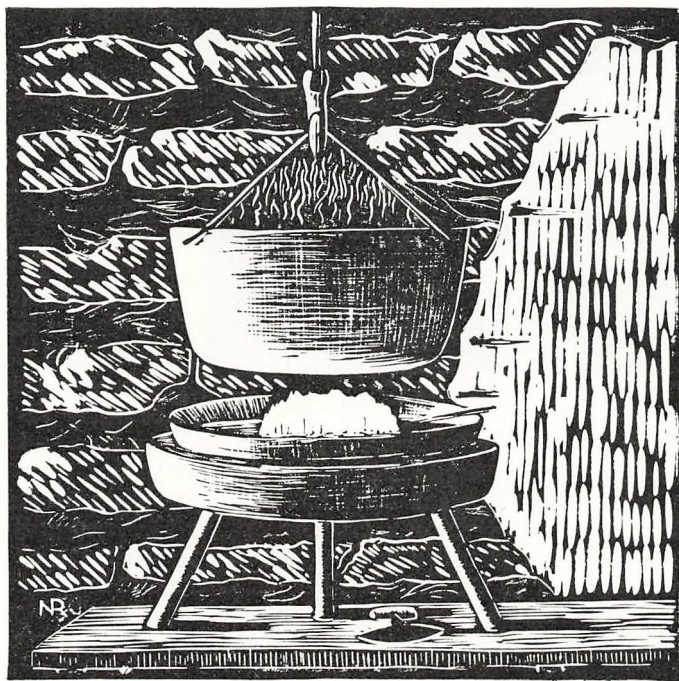
KARSTEN MUNK.



## Et år er gået . . .

. . . og hermed en beretning om det, der har præget det . . . om nogle af de større eller mindre ydre begivenheder, der har markeret rytmen i det rolige, daglige arbejde omkring skolen.

**ELEVTALETTET.** Det samlede tal har været lidt større end i 57 — godt 90 ved denne tid af året, men fordelingen i retninger og klasser er ikke den samme. Afgangen fra fjorårets I-klasser var større end normalt, både i starten, midtvejs og ved oprykningsprøven. Derfor er dette skoleårs II-klasser ikke på mere end 20 i den matematiske og 13 i den sproglige retning. Begynderklassen blev derimod en af de største, der har været siden den meget store tilgang i året lige efter krigens afslutning. De store årgange er ved at komme i „kursusalderen“. 65 ialt begyndte, og afgangsen har hidtil ikke været stor. Fordelingen mellem retningerne er måske tidstypisk. Den stigende efterspørgsel efter teknikere forøger også hos os tilgangen til den matematiske retning. Medens i en årrække forholdet hos os mellem sproglige og matematikere har været således, at ca. 40 pct. har været sproglige, er procenten nu



*Ejet bygte*

*Nik. Rosing*

En grønlanders hilsen fra Grønland:  
En fedtstenslampe i et grønlandsk hus.

(Linoleumstryk af Bjørn Rosings far, højskoleforstander Nik. Rosing).

dalet til ca. 33. Hver af de to matematiker-begynderklasser er nu lige så store som den ene sproglige. Vi havde ellers været noget spændt på, hvor mange elever, der ville komme til Høng i år. I Kalundborg er der efter mange års drøftelse begyndt et gymnasium, hvortil der meldte sig flere elever end ventet, altså fra egne, hvorfra også vi henter vore



Fru Løje og Eva.

elever. Imidlertid har vi fået mindst lige så mange elever fra Holbæk amt som tidligere år. Også den store opbygning af en kostafdeling i Viborg ved katedral-skolen kunne komme til at berøre Høng, der gennem årene har fået en meget stor del af sine elever fra gymnasietomme jyske egne. Viborg synes dog ikke at have øvet indflydelse på den samlede tilgang hertil, udover at tilgangen af piger i begynderklassen er noget mindre end ellers. For første gang i mange år har pige-gangene på hovedbygningen ikke været fuldt besatte. Til gengæld har der været så mange flere drenge, at nogle af de sidst indmeldte — også for første gang i en arrække — har måttet indkvarteres i byen. De kunne ikke alle være på Collegiet eller Realskolen. Vi har stadig elever fra Grønland.

LÆRERNE: Der er ikke siden sidst sket afgang i kredsen. Adjunkt *Ørsnes* har efter at være blevet gift købt et hus næstnabo til skolen og fået det moderniseret og nyindrettet. Lejligheden på hovedbygningens II sal, som adjunkt *Ørsnes*

tidligere beboede, er nu overgået til økonomaen, fru *Løje*. — I fagfordelingen er sket den ændring, at lektor *Esman Eriksen* har overtaget hele fysikundervisningen, adjunkt *Ørsnes* al kemi, samtidig med at lærer *E. Stougård Thomsen* fra Realskolen har overtaget en begynderklasse i matematik. Hr. Thomsen var i forvejen godt kendt af adskillige fra de sidste årgange, som han havde hjulpet i matematik. Da efterhånden næsten ingen af lærerne spiser på skolen mere — de har jo alle eget hus i byen — er der unægtelig opstået et problem om, hvem der skal spise med eleverne. Forstanderen kan ikke altid være hjemme og er i alt fald blevet meget bundet, men lærer Thomsen er blevet en kærkommen afløser, der aflaster forstanderen på dette punkt ved aftensmaden, medens adjunkt frk. *Pihl* heldigvis stadig deltager i middagsspisningen. — Fra 1. april er adjunkt *Marholt* blevet anerkendt som lektor af undervisningsministeriet.

Vi har således nu en hel række lærere fælles med realskolen: foruden lærer Thomsen, frk. *Christensen*, overlærer *Georg Hansen* og forstander *Johs. Jørgensen*, ligesom lektor *Marholt* har en del timer på den anden skole. Når der skal lægges timeplan, skal der



derfor tages en masse hensyn til togtider og timetider og byttemuligheder på de respektive skoler. Men den gode vilje på begge sider har heldigvis gjort det muligt at finde en praktisk vej frem, og det er mit indtryk, at samarbejdet er til udbytte og berigelse for begge skoler. Det kan virke forfriskende at undervise andre aldersklasser end de vante. I alt fald er vi fra gymnasiets side taknemmelige for, at der er disse udvekslingsmuligheder. Ellers kunne vi ikke klare os.

**TILBYGNINGER.** Hvad der i mange år har været på ønskesedlen er nu endelig blevet opfyldt: toiletforholdene for drengene og lærerne er blevet forbedret. Alle udbygninger er sanerede, fikset op og en del flyttede, en del nedrevet. De havde forlængst overlevet sig selv. De stod som levn fra tørve- og koksfyringens besværlige tider — for ikke at tale om det forår, hvor der hvert kvarter måtte fyres med våd halm for at få 10 graders varme. Med elektrisk komfur og oliefyur var megen rumplads blevet overflødig. Der er nybygget svinehus, saneret og moderniseret vaskehus og grøntsagsrum, flyttet garage og nylavet frugtrum og rigtige toiletter. Køkkengården har fået en regulær facon, og grunden er blevet planeret. Også haven ordnes lidt om og trækkes frem til gården. Det nye græs er kommet op, og nyplantninger af buske skal ske. Det er for tidligt at bringe billeder derfra —

— men næste år, når det hele er vokset lidt til, og ladens ydre har fået den endnu manglende, men planlagte make-up. Det hele har pyntet ganske gevaldigt. — Og så skal nævnes, at det allermeste af arbejdet er gjort af vores nye pedel, *P. Graversen*, der har vist sig at være den helt rigtige mand til alt, hvad der har med værktøj at gøre. Vi er ham megen tak skyldig.

Vi er med andre ord ved endelig at være færdige med saneringen af alt det gamle. Det har også taget snart tyve år. Hvad der nu mangler, er af en anden art: et par klasseværelser og en række elevværelser, så skolen kan rumme, hvad der melder sig af kvalificerede elever. Men hvad angår disse nybyggerier, kræver det så store investeringer, at de efter alt at dømme ikke kan ske under den nuværende besiddelsesform. De forudsætter en selvejende institution med tilskud til byggeri udefra. Og forhåbentlig kommer den dag.

**MYNDIGHEDERNE** har som gennem en årrække givet tilskud til skole og elever. Det gælder først og fremmest staten, men også Holbæk amt og Sorø amt. Dermed er selve driften sikret. Vi er på skolens og elevernes vegne disse myndigheder meget taknemmelige. Den eneste ændring, der på dette område er sket i årets løb, er den, at der



*Alle tiders Hansen — kommunalrevisor, forfatter, overlærer.*



nu er muligheder for en rigere understøttelse til historisk-geologiske ekskursioner. Det nye tilskud vil komme både elever og lærere til gode efter samme regler som i statskolerne. Derimod var det med den forrige undervisningsminister ikke til at komme igennem med en nedsættelse af skolepengene eller med boghjælp. Men sagen vil nu



Af sommerferiens ruinhobe.

blive taget op igen overfor ministeriets nye chef, der tidligere altid har været kursen en god mand.

**BESØG — FESTER.** Heller ikke i år har der været nogen tilsynsførende fra undervisningsinspektionen — ikke udover de, der var som censorer. Foreningen *Nordens* rejselektor kom som sædvanlig i begyndelsen af januar. Også på det punkt har vi et samarbejde med Realsko-

len, forsåvidt som vi „deler“ lektoren, i 1957 lärovärksadjunkt *Tore Mårdberg* fra Malmö, der både havde timer om formiddagen i skoletiden og om aftenen i *Erania* fortalte om svenske visedigtere. Lektor *F. Gad* har regelmæssigt besøgt grønlandereleverne.

De sædvanlige besøg af skolelægen, dr. *Strandbygård*, og fra Holbæk amts tuberkulosestation gav heldigvis ikke anledning til særlige bemærkninger.

Der har også i år været anledning til på favorable vilkår at deltage i højskolens månedsmøder ligesom i Andelsteatrets forestillinger i Høng og Landsskolescenens i Slagelse. („Anne Franks dagbog“.)

Ved den som sædvanligt hyggelige og festlige juleafslutning talte provst *Clausen* fra Tølløse. Komeden i januar var *Norman Krasna's* lystspil *Kære Ruth*, der ud over verden er blevet spillet med stort held, og også hos os morede det. Da alle tre dansklærere var nye og derfor havde mer end nok i deres daglige arbejde, havde der mod sædvane ikke været fælleslæsning af et eller andet skuespil i efteråret til udspejning af de forskellige talenter. Forstanderparret, der gennem årene fra baggrunden har fulgt så mange iscenesættelser og skolekomedier, måtte derfor denne gang tage fat — og med uprøvede elever, men efter en del rolleombytninger i starten af prøverne og med hjælp fra enkelte fra II klasse og realklassen gik det da.

**EKSKURSIONER.** Septemberturen, skoleårets første, bortset fra Tissøturen, gik ad den sædvanlige Mullerup—Trelleborg—Antvorskovrute. Vi var i en ellers regnfuld periode heldige med vejret. I de senere år har vi sluttet med Larsen-Stevns' dejlige malerier i Slagelse Gl. Kloster. Tidernes forandring viser sig forøvrigt på disse ture i, at en ikke



Holdet fra 1957.

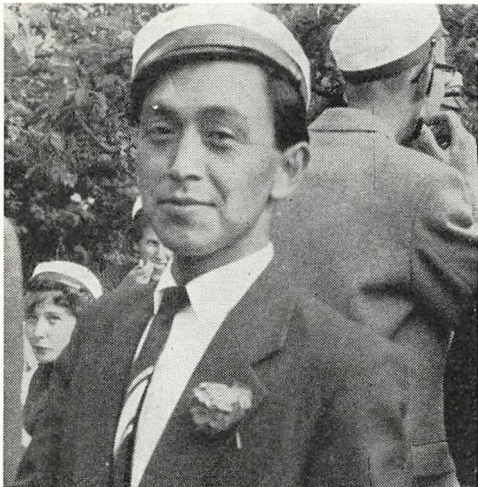
ringe del af eleverne og alle lærerne nu er motoriserede. Cyklisterne bliver færre og færre. Førsteklasserne har været på rene geologiture til Jyderupegnen i april, og maj-storturen gik i år for første gang til Fyn. Med bil fra Nyborg og overnatning på Ollerup Gymnastikhøjskole nåede vi en ordentlig runde i det sydøstlige og østlige Fyn. De geologiske kundskaber blev supplerede, og Nyborg slot og de mange herregårde illustrerede bogens oplysninger om de kunstneriske stilarter. Hr. og fru Ørsnes, Georg Hansen og forstanderen deltog i den yderst vellykkede, men som sædvanligt meget anstrengende tur. For eleverne var opholdet på Ollerup sikkert ikke den mindste oplevelse. Mange havde ikke været på en højskole før, og forstander *Brostrøm* og hans medhjælpere gjorde alt for, at vi skulle befinde os godt og fortalte under samværet med sommer eleverne i Niels Bukhs imponerende og hyggelige stuer om stedet og viste os rundt i det store og smukke kompleks. Og sikke madpakker, vi fik med, da vi drog af næste morgen!

EKSAMENSTIDEN begynder altid lige efter storturen. Som i mange år bestod alle de indstillede, 13 sproglige og 20 matematikere, hvoraf een, den kun 17-årige *Kjeld Christensen*, med udmærkelse. Referatet af afslutningen saxes som sædvanligt fra de lokale aviser (Sorø Amtstidende og Kalundborg Folkeblad):



Ingen i Høng er vist uvidende om, at årets studenterhold i går dimitteredes fra Høng Studenterkursus. Efterhånden som dagen skred frem, prægedes bybilledet mere og mere af de hvide huer, og da de 33 studenter jublende kørte gennem byen i gummivogn med hesteforspand, gjaldede hurraråbene så kraftigt, at det kunne høres viden om.

Sammenkomsten på skolen var berammet til kl. 17, og forældre, lærere, fotografer og mange andre interesserede og nysgerrige ventede spændt, men selv for kursusstudenter er der grænser for, hvad der kan nås, og at blive færdige med køreturen og de mange besøg hos gæstfrie lærere og borgere til kl. 17 var en umulighed. Den traditionelle forsinkelse på en halv time blev endda overskredet med godt og vel et kvarter, så der kan næppe herske tvivl om, at det har været alle tiders køretur.



Vores alles Atibak.

Ved festmiddagen om aftenen deltog mange af studenternes forældre, og det blev en fornøjelig og smuk afslutning. Hovedtemaet i forstander *J. H. Monrads* tale var nogle ord af den engelske kunstkritiker og filosof John Ruskin: „Den store kunst, den skønneste kunst — det er den, hvori menneskets hoved og hånd og hjerte følges ad“, eller som han også har sagt det: „Den skønneste kunst er dér, hvor hånden er det lydige redskab for hovedet, og hvor hånd og hoved indordner sig følelsen“.

Ruskins samtidige, den store statsmand Gladstone, var — som forstanderen sagde — opdrageren, der altid kaldte på det engelske folks sunde sans, dets brodersind og gudsfrygt. Hans kunst var netop at skabe en grundindstilling af ansvar hos de bedste, således at hoved, hånd og hjerte fulgtes ad.

Forstander Monrad mente hos de nye studenter at kunne genkende afgørende træk fra det billede, som tegnes af tidens unge digtere — først og fremmest en angst og usikkerhed, som kunne være lammende for handlingen — og deres interesse for samfundslivet i praksis var forbausende ringe, men samfundet var ikke færdigskabt med H. C. Hansens formynder- og velfærdsstat. Der var stadig brug for både hjertelag, håndelag og de gode viljer — for en ansvarfølelse, der kunne finde sin udløsning i en aktiv medleven i samfundslivet, for ellers ville demokratiet blive afløst af andre styreformere.

— Men jeg vil også understrege det krav om ansvar, der rettes indad mod jer selv, fortsatte forstanderen. En sand digter må vel altid digte ud fra sine egne oplevelser, men man kan godt få en fornemmelse af, at den moderne digter i meget høj grad, i for høj grad, kredser om sig selv i en fortvivlet angstsoen — uden at finde noget. Han savner det vidtskuende sind, der ser, at verden har de samme problemer som tidligere. Tilværelsen har sine sorger, men også sine glæder, f. eks. hvor hoved, hånd og hjerte går op i en enhed under hverdagens dont.

— Og forstanderen sluttede: — Jeg vil ønske for jer, at I må finde balancen som mennesker — må blive livskunstnere, som kan finde ro i spændingen mellem den verden, der er om jer, og den verden, der er i jer. Det kan I ikke ved egen kraft, ikke heller ved en passiv og dyrisk ro, men ved at indse, at der er en verden *over* jer. Til lykke med eksamen og lykke på rejsen fremover!

Der blev holdt flere taler ved afslutningen. Formanden for elevforeningen „*Erانيا*“, *Sussi Lund*, priste det gode kammeratskab mellem første- og andetårs-eleverne og ønskede sine „større“ kammerater til lykke med eksamen: „Forældrene kan roligt være stolte over deres unger!“ Studenterne længe leve!

Købmand *Gadeberg*, Hadsten, rettede på forældrenes vegne en tak til skolen, dens forstander og lærere, og et leve for skolen adresserede han til forstanderen.

Lektor *Esman Eriksen* roste matematikerne for deres gode arbejde og humør, og han bragte en hilsen fra Høng-Samfundet. Endnu et leve for studenterne blev udbragt.

Forstander *Monrad* oplæste et par lykønskningstelegrammer fra tidligere elever og uddelte derefter bogpræmier til nogle af studenterne. Grønlænderen *Alibak Steen-*

*holdt* — den første grønlander, som er dimitteret fra kursuset — fik en bog af Knud Rasmussen, og der blev klappet taktfast. Han skal nu tilbage til Grønland efter tre års forløb, men kommer til Danmark igen for at studere jura. — Jeg håber, at De får den fremtid, som er tiltænkt Dem inden for den grønlandske administration, så De dermed kan være med til at knytte Danmark og Grønland tættere sammen, sagde forstanderen, der endvidere rettede et par velkomstord til en anden grønlander, som var til stede — seminarlærer *Rosing*, Godthåb, far til en anden af de grønlandere, der går på skolen.

Den 17-årige *Kjeld Christensen*, der tog eksamen med udmærkelse — en sjælden



*Kan hun noget?*

foreteelse ikke mindst på et kursus, hvor kravene til eleverne er relativt større end på et gymnasium, fik naturligvis også en bogpræmie, og de andre studenter, som fik bøger som belønning, var: *Thora Andreasen*, *Daisy Schmidt*, *Poul Erik Jensen* og *Bent Volkers*. I begynderklassen havde følgende gjort sig fortjent til en bogpræmie: *Ellen Hansen*, *Holger Møller Larsen*, *Jens Ohlendorff* og *Else Schmidt*. Bøgerne var skænket af en anonym giver, foreningen Norden, boghandler *Thor-bek*, Høng-samfundet



*Nu er det overstået!*





Familien Monrads næstingste til højre — med veninder.

ELEVMOØDET og de overvejelser, der har været i den anledning, bliver diskuteret andetsteds i årsskriftet. Fra skolens side skal blot siges, at det passer os umådelig meget bedre at udskyde elevmødet til midten af september. Og at man nu synes at have fundet den rigtige form for sammenkomster med jubilarene synes at fremgå af en række breve, vi med stor tak har modtaget. Det gælder både 25- og 10-årsjubilare. Som en af de sidste skriver:

Tiden er løbet, men jeg vil alligevel sige mange tak for den smukke elevfest, De havde arrangeret for os.

Det var egentlig med de særeste følelser, man startede dagen ved tanken om at skulle genopfriske gamle skoleminder i omgivelser, der var blevet farvet på en ganske bestemt måde for en: erindringen om læsepres og ens forvirrede levemåde havde selvfølgelig bevirket disse usikre fornemmelser — og så var det så rart og beroligende — bare at gå rundt og tage de gamle billeder i øjesyn! Alt fik lige så stille et blidere skær, d. v. s. at det, man kalder „Høngtiden“, på denne dag fik en uventet betydning — og det var en dejlig oplevelse! Det var så rart at erfare, at De kunne huske os og stadig havde lysten til kontakt, og det hyggelige møde i Deres smukke hjem var med til at ændre form og værdi for „de 2 år i Høng“.

Nu håber vi blot at se rigtig mange af de senere årgange til sammenkomsten i København til marts. Og gamle elever er altid velkomne her i Høng til Erania-aftener og skolekomedie.



Familien Monrads yngste, sort som en spanier, krølhåret og brunøjet.

Beretningsårets sidste uger har stået i A-influenzaens tegn. Vore beregninger på det punkt slog godt nok til: efter oktoberferien ville en hel del komme tilbage med smitten, således at alle, der overhovedet var modtagelige, ville lægge sig omtrent samtidig. Anden uge efter feriens afslutning lå ca. 50 pct. af samtlige elever plus alle piger i køkkenet undtagen kokkepige og økonoma. Førsteklasserne lukkedes, de raske elever fordeltes til forskellig tjeneste, og C 4656 kørte rundt med madkurve og termometre. Alt gik uden alvorlige tilfælde og var overstået lige så hurtigt, som det var kommet voldsomt.

Ovenstående er så nogenlunde, hvad årets gang set fra skolens side giver anledning til at bemærke. Forhåbentlig vil gennemlæsningen for dem, der ikke selv har medoplevet dette år, give anledning til, at de genoplever deres egne tilsvarende oplevelser, således at minderne får dem til at slutte sammen om Høng-Samfundet og skolen.

Vi, der nu er her på stedet, ønsker alle tidligere elever og skolens venner en glædelig jul og ledsager takken for venlighed i det gamle år med gode ønsker for os alle i det nye år.

De venligste hilsener.

Deres

A. T. og J. H. MONRAD.



*Bare det ikke ringede ind.*

## Fra — om — til gamle kammerater

VI BEGYNDER som sædvanlig med de næste 25 års jubilarer.

### *Nysproglige:*

1933 *Margrethe Hougaard*. Uddannet som sygeplejerske og har gennem nogle år gjort tjeneste ved Kommunehospitalet. Nuværende adresse: Augustenborg, hvor hun er sygeplejeassistent.

*Svend Paabøl Jensen*, sagfører, cand. jur., skriver: Juridisk kandidat, vintereksamen 1939—40. Sagførerfuldmægtig i Ringkøbing, Aalborg og Hurup i Thy. Selvstændig forretning fra 1. februar 1944 i Ringkøbing. Indgik ægteskab 1951 med Anna Sjørsløv Jensen. Har 2 børn, Jens, 5 år, og Else, 2 år. Børnene er sunde og velskabte og vistnok jævnt begavede. Såfremt det sidste skulle vise sig at være rigtigt, skal de måske gå på Høng gymnasium.

*Tage Jærndal (Rasmussen)* skriver: Mit tidligere mellemnavn er nu mit efternavn. Jeg tog juridisk embedseksamen i januar 1941 (første karakter), har været sagførerfuldmægtig i ca. 1 år, er nu dommerfuldmægtig af 1. grad ved Vejle byret og har i tidens løb i vidt omfang været konstitueret som dommer i længere perioder. Siden juni 1954 har jeg været formand for Vejle kommunes huslejenævn.

*Jørgen Bent Jørgensen*, lærereksamen fra Vordingborg seminarium, realskolebestyrer i Ringe, gift, tre børn, alle piger.

*Torsten Jørgensen*, cand. mag. 1940—41 i musik, dansk og tysk. Ansat ved Skt. Jørgens Gymnasium august 1941. Adjunkt sammesteds december 1944. Senere ansat ved Nørre Gymnasium (1946—55), Aurehøj 1955 og ved Falkonergårdens Gymnasium 1956. Udnævnt til lektor 1957. Gift med koncertsangerinden Valborg Garde, og vi har en enkelt datter, der nu er 16 år.

*Leif Kolpen* blev cand. teol. 1943 efter at have været på Stengården, Lyngby. Er nu præst på Orø. Gift med Eva Brummerstedt Hansen, to drenge.

Nu kommer en mand, som har noget på hjerte: *Kristen Hesselager Kristensen!* Kaldes efterhånden kun Hesselager. Tog et år ved Århus universitet og fik filosofikum, men slog over i journalistik og var i årene 1936—39 ved Langelands Folkeblad. Jeg blev soldat i Haderslev, men blev afgivet til Jydske Division i Viborg, hvor jeg egentlig var en særdeles omhyggelig hjælpeskriver på divisionslægens kontor, men havde held til at tilbringe natten til den 9. april med dels at passe telefonomstillingen, hvorigennem garnisonerne blev dirigeret i alarmberedskab m. m., dels for generalens adjutant at udskrive ca. 68 kvitteringer for kontingent til Overlund Borgerforening for perioden september 39—marts 40 (a kr. 0,75). Begge dele var ved dagry gennemført til mine overordnedes tilfredshed, hvilket kan læses i „København“s kronik for 9. april 1948, der også indeholder andre mærkværdige nattens hændelser, som den parlamentariske ikke har taget op. Jeg blev senere lokalredaktør for Aarhus Amtstidende i Grenaa og kom efteråret 1943 til hovedredaktionen i Århus, hvor jeg blev, til jeg 1. november 1946 gik til det nystartede „København“. Her oplevede jeg den uødelige 13. marts 1948, hvor chefredaktøren midt under medarbejderforeningens animerede nattefest i en villa i Jægersborg ved 2-tiden rejste sig op og meddelte, at bladet ville gå ind 1. april. Bladet fortsatte alligevel tre kvartaler, men jeg flyttede straks til Kristeligt Dagblad, hvor jeg har været siden. Jeg beskæftiger mig med sådanne verdslige emner som kommunalpolitik, overenskomstforhandlinger, jernbanedrift, atomvæsen og flyvning — samt har lejlighed til at fortsætte „Skærilsden“, der dog af årsager, der



kræver for lang forklaring, hedder Dagens Caprimulgus. Jeg har haft et par studierejser til England, og jernbanevæsenet, men dog især flyvningen, har givet mig en masse dejlige rejser, der har ført mig til de fleste europæiske lande på denne side jerntæppet foruden Persien, Syrien, Libanon og spansk Marokko. De fleste vil have glemte, at jeg har haft tre radioreportager, men jeg forbereder flere, og jeg har netop fået en ærefuld opfordring til at lægge stemme til demokraten i Reunerts feature „Lille demokrat — hvad nu“. Så vidt jeg hidtil har forstået, er demokraten en troskyldig, bløjet spørger.

En mindre virksomhed, der med lidt god vilje kan kaldes litterær, er blevet til i årenes løb. Det begyndte med enkelte småting i Politikens Magasin — det ene var et afdramatiseret kasseret hørespil. Jeg skrev under typografstrejken i 1947 drengbogen „Hvem er hvem“, der udkom i 1948 og fik gode anmeldelser af alle de personlige bekendte, jeg sendte den til, men ikke gad læse den, hvorimod „Bogens Verden“ tog livet af den med fire linier. Restoplaget er netop i 1956 udsendt med en særlig fordelagtig boghandleravance. Jeg omskrev så for en arkitekt en bog om kollektivhuse i Stockholm, og oversatte efter en studierejse til England i sommeren 1956 vedrørende emnet automatisering en bog, betitlet „Automation“ til dansk. Det skete efter opfordring fra Socialpolitisk Forening, og på grundlag af mine erfaringer derfra kan jeg med god samvittighed fraråde enhver at give sig ud i oversættelser. Endelig agter jeg i foråret 1958 på Schönbergske Forlag at udsende romanen „Ti små æbletræer“. Dens skæbne kender jeg på nærværende tidspunkt intet om, men det har taget mine weekend'er i tre vintre plus vinterferier samt typografstrejken i 1956 at skrive den samt en fjerde vinter at skære den ned til halvdelen. (Desværre bliver der ingen frieksemplarer tilovers til jubilerende kammerater, hvis I forstår, hvad jeg mener.)

Bogen er tildels inspireret af mine erfaringer som ejendomsbesidder. Jeg bor i et statslånshus, Udsigtsbakken 14, Bistrup pr. Birkerød (alle er velkomne, men anmeld besøg på Birkerød 1066). Jeg blev gift med Edith, født Bagenkop, for så længe siden, at den ældste af mine fire børn er gammel nok til at være journalistelev i Tønder. Udmærker mig endelig ved ikke at have bil. Tillidshverv: Formand for Kr. Dagblads Medarbejderforening og kasserer i Pressens Luftfartsmedarbejdere. Qua den første post medlem af Journalistforeningens repræsentantskab.

*Margrethe Madsen:* Lærerindeeksamen fra Vordingborg 1939. Lærerinde i Næstved. Adresse: Digevej 10.

*Marie Mouritsen:* Juridisk kandidat 1940, fg. sekretær i landbrugsministeriet 1942, sekretær 1944, bestalling som sagfører 1946, fuldmægtig i landbrugsministeriet 1949. Bor Næstvedgade 28, København Ø.

*Gunner Velsing-Rasmussen,* f. 11. august 1914 i Vindehelsinge. Præliminæreksamen 1931 — nysproglig student 1933. Lærereksamen fra Haderslev seminarium 1937. Ansat som lærer ved Frederiksberg skolevæsen. Cand. psych. 1947. Skolepsykolog først i Århus og derefter ved Københavns skolevæsen. Er gift og har tre børn. Medforfatter til regnesystemet: Individuel regning. Her er et par smil fra ferie og hverdag. Hverdagen først. Som skolepsykolog kan man komme ud for misforståelser. Det hele er jo stadig lidt i støbeskeen. Forældrene er ikke altid helt klar over, hvad det drejer sig om. Jeg husker således en fader, som beredvilligt gav sin tilladelse til, at hans søn blev intelligensprøvet. „Men“, tilføjede han, „jeg forlanger, at han bliver bedøvet imens!“ I sommer var vi på tur langs Rhinen. Børnene var meget interesserede i de gamle borgruiner — Men det var også første gang, de så krigens ødelæggelser i de tyske byer. At dette gav anledning til lidt historisk begrebsforvirring, blev jeg først klar over, da 10-årige Anne en dag pegede op på en smuk, velbevaret ridderborg og udbrød: „Se, far, der ligger en borg, som næsten ikke er blevet bombet!“

*Matematikere:*

*Helge Johansen:* Flyverløjtnant. Styrter ned og dræbt.

*Kjeld Jørgensen:* Eksamen som landinspektør 1938. Forskellige assistentpladser i



de følgende år, afbrudt af soldatertjeneste, lå bl. a. inde 9. april. Efter krigen kompanion med en studiekammerat i Randers, men har senere slået mig på entreprenørvirksomhed og er, stort set, ophørt med at virke som landinspektør. Ugift.  
*Karsten Munk*: Signalingeniør ved DSB, Århus. Bopæl: Roald Ammundsensvej 29, Århus.

*Hellen B. Mygind*: Kandidat vinteren 1940. Hospitalslæge ved almindelige sygehuse, kirurgiske og ortopædiske afdelinger i Odense, Århus, Skive, Silkeborg, Farsø, Sønderborg, Horsens og nu Juelsminde. Speciallæge i kirurgi og ortopædi. Litterær produktion: Artikler i lægetidsskrifter om ortopædiske og kirurgiske emner samt om tuberkulose. Gift 23. december 1938 med Astrid Lorentzen. 5 børn — 3 piger, 2 drenge. Jeg har nu været læge i 17 år, i en tid, der først var præget af besættelsestidens afsondrethed fra international lægevidenskab og nu af de store fremskridt, hvor det ene lægemiddel afløser det andet i hurtig rækkefølge.

Hospitalet i Juelsminde behandler knogle-, led- og nyretuberkulose. Efter, at vi har fået de nye midler Streptomycin og Rimifon kan denne sygdom nu antagelig helt udryddes, som regel efter operativ fjernelse af „det syge sted“. — Et virkeligt fremskridt, man ikke kunne drømme om i 1940. Trods disse fremskridt er jeg dog lidt skeptisk overfor den fart, hvormed patienterne i dag behandles med udviklede stoffer, som griber ind i organismens naturlige ligevægt. Mit motto er oftest: „Naturen skal også have en chance“. Den rationelle hospitalsdrift vil også efterhånden skabe en standard-lægetype, der ikke er morsom, men effektiv. Den gamle lægetype uddør efterhånden.

Hvilken oplevelse, der både er interessant og morsom, kan jeg fortælle fra mit arbejde? Jeg tror, jeg vil vælge en fødselshistorie fra et praksis-vikariat: En tidlig, mørk, regnfuld efterårs morgen ringede telefonen, og en skælvende mandsstemme sagde: „Doktor, De må komme omgående! — Det er i et fødselsanliggende.“ Jeg fik chaufføren vækket hurtigt, og vi fo'r afsted ud i den mørke nat til et nærmere angivet sted, hvor vi på en korsvej fandt den frysende ægtemand. Det første han siger er: „Var bilen da gået i stykker.“ Da vi kom frem til hjemmet, viste det sig, at alle tænkelige komplikationer, der kan ske ved en fødsel, var sket. Barnet lå i underkropsstilling, navlesnoren var fremfalden o. s. v., men heldigvis var hjertelyden god. I samråd med jordemoderen besluttedes, at jeg skulle trække barnet frem, jordemoderen skulle være parat til at genoplive barnet, hvis det var skindødt. Til at give narkose havde vi kun svigermoderen. Manden var ikke at få i tale, han opholdt sig i stalden og ville ikke under nogen omstændigheder have noget med sagen at gøre. Da sengen var en lav dobbeltseng, var det nødvendigt at have én til at holde benene, og jeg foreslog chaufføren. — Familien havde ikke noget imod det, chaufføren heller ikke, og han kom så ind iført lange støvler, ridebukser etc. Desværre brugte principallægen et narkosemiddel, der undertiden giver krampe. Efter at konen havde indåndet de første dråber, blev hun da også i dette tilfælde stiv som en pind med strittende arme og ben og blev fuldstændig blå i ansigtet. Chaufføren blev ligbleg og fo'r ud af døren med ordene: „Det her vil jeg sgu' ikke have noget med at gøre“. — Alt var en stor forvirring, og jeg kan huske mig sige: „Det går ikke, det her, vi må have konen indlagt på sygehuset i Hobro“. — „Så dør barnet



*Aase på absolut forbudte veje.*

da", sagde jordemoderen roligt. Jeg overvejede sagen igen og blev derefter enig med jordemoderen om, at barnet skulle trækkes frem uden narkose. — Alt forløb vel, barnet var levende — og der var glæde i det lille hjem.

Da jeg kom hjem til lægeboligen så jeg efter i kartotekskortet for fødekonen. Der stod: „Gift i 8 år uden at få børn, har søgt al mulig lægehjælp herfor uden resultat. Søger herefter Den kloge mand i Hobro“. Hvilket råd, ægteparret har fået af Den kloge mand, meldte kortet intet om, men kort tid efter var konen gravid. Jo . . ., naturen skal også have en chance.

*Else Kristine Nielsen* skriver: Afdelingsgeodæt, cand. act., Jens Munksgade 141, København Ø. Vinteren 1933—34 på Askov højskole. Eksamen som cand. act. januar 1942. Ansættelse i forsikringsselskab en kort tid og fra juli 1942 i Geodætisk Institut først som beregner og fra april 1946 som geodæt. Fik tilbud om at komme på Hærens officersskole og gennemgå specialkursus i geodæsi 1943—45. På Grønland somrene 1947, 1948, 1949 og 1950 som deltager i geodætisk ekspedition. På grund af mit særlige arbejde, astronomiske stedsbestemmelser, er jeg så heldig at have gennemrejst hele vestkysten fra Thule til Kap Farvel og have oplevet de rigtige eskimoer i Melvillebugten, hvor mit ophold på Bushnanøen i 1950 er min største oplevelse.

*Fritz Bruhn Petersen* tog lægeeksamen i 1941 og er nu praktiserende læge i Nykøbing Sj., adresse: Svanestræde 4. Gift og 2 børn, en søn og en datter. Praksis er blevet så stor, at han for godt et år siden optog læge Steen Prasz som kompagnon; er medlem af bestyrelsen for kredsföreningen.

*Niels Hydtfeldt Rasmussen*: Fabriksingeniør, Snebærvænget 21, Virum.

*Roadt Skadberg*: 1. del af veterinæreksamen 1936, tandlægeeksamen i 1939, assistent i København 1939 og 40. Soldat (sygepasser) 40—41 og sidste halvdel af 45. I Frøslev i krigens sidste måneder. Egen praksis, Østerbrogade 60, København, 44—48 og samtidig 1. reservetandlæge ved Københavns militærhospital. Fra 1948 ansat som overtandlæge ved Næstved kommunale tandklinik. Gift i 1947 med Grete Windelev. 1 barn (pige).

1947 Ved sammenkomsten i år for 10 års jubilarene samledes følgende oplysninger:

*Ruth Svendsgård Andersen*. Bibliotekar på centralbiblioteket i Odense.

*Julius Bidstrup*. Soldat — 4 år på den frie lærerhøjskole i Ollerup. Derefter Osted fri- og efterskole pr. Roskilde. — Fra 1. oktbr. 1957 Haubro ungdomsskole. Er gift og har 2 børn.

*Else Bramming*. Gift med forretningsfører Allan Nathansen, Fr. Nansensvej 32, Århus.

*Henry Buch*. ? ? ?

*Rita Engbirk*, f. Dyhr. Korrespondent, Agertoften 22, Gentofte. Har 2 børn.

*Jørgen Frostholt*. Læge (Turnuskandidat på Århus amtssygehus). Langelandsgade 201, Århus. Gift.

*Erling Grønder*. Lærer ved Gentofte skolevæsen. Gift.

*Arne Ejvind Hansen*. Revisor, Solhvervsvej, Århus. Gift.

*Inge Hansen*. Korrespondent, „Parcelgården“, Grevinge.

*Jørgen Hansen*. Dyrlæge. Gift med Poula Hansen (jfr. senere).

*Ove Pyndt Hansen*. Lærer på Amager, gift og 1 barn.

*Svend Aage Nord Hansen*. Tandlæge i Karise, gift og har 1 barn.

*Uffe Bondebjerg Hansen*. Civilingeniør — Svendborg — Grønland — England — U. S. A. — Australien. Gift; hans kone er fra Sydney.

*Grethe Jacobsen*. Reklametegner ved Sunlight Fabrikerne, Lerbækvej 6, Virum.

*Aage Jensen*. Cand. oecón. Fuldmægtig ved Århus kommune, gift og har 2 børn.

*Erik Højbye Jensen*. Exam. pharm., Carlsberglaboratoriet.

*Hermann Kroghsgaard Jensen*. Stud. med. ? ?

*Svend Højbye Jensen*. Exam. pharm., Poulsgades apotek, Århus.

*Vilmar Joensen*. Cand. polit. Ansat hos en statsaut. revisor. Gift og har fjernsyn.

*Bodil Valentin Jørgensen*. Cand. jur. Gift med cand. jur. Gorm Petersen (1948).

*Birger Nordsted Jørgensen.* Murerlære — svendebrev — bygningskonstruktør — nu Kunstakademiets afgangsklasse. Gift. 1 barn.

*Ulla Külsgaard.* Har drevet restauration på Ærø.

*Gunnar Larsen.* Mag. scient. (geologi), ansat ved Danmarks geologiske Undersøgelser. Gift. Har foretaget talrige studierejser i ind- og udland.

*Jørgen Larsen.* Læge — p. t. ved F.N. styrken i Gazadistriktet.

*Ruth Laurson,* gift med gdr. Olsen, Beldringe ved Odense.

*Thyge Madsen.* Journalist ved Horsens Folkeblad. Gift.

*Bjørn Momsen.* Tandlæge i Horsens. Gift.

*Bente Møller.* Sygeplejerske (Frederiksberg hospital?)

*Jytte Nielsen,* gift Jensen — har 2 børn — Hasselvej 76, Virum.

*Birgit Odgaard.* Lærerinde, Bellahøjvej 3, København.

*Poula Hansen,* gift med Jørgen Hansen (jvf. tidl.)

*Vagn Olsen.* Læge, Houen pr. Tarm.

*Aage Damgaard Petersen.* Landmand (emigreret til Canada?), Lyng-Eskildstrup pr. Sorø.

*Jørgen Greve Petersen.* Lærer på Langeland.

*Asta Fog Petersen.* Lærerinde — gift Madsen — har 1 barn. Solhvervsvej 10, 2. tv., Århus.

*Ole Romme.* Læge, Øland, Sverige — gift med svensk sygeplejerske. 1 barn. (Ulkjær pr. Vejle.)

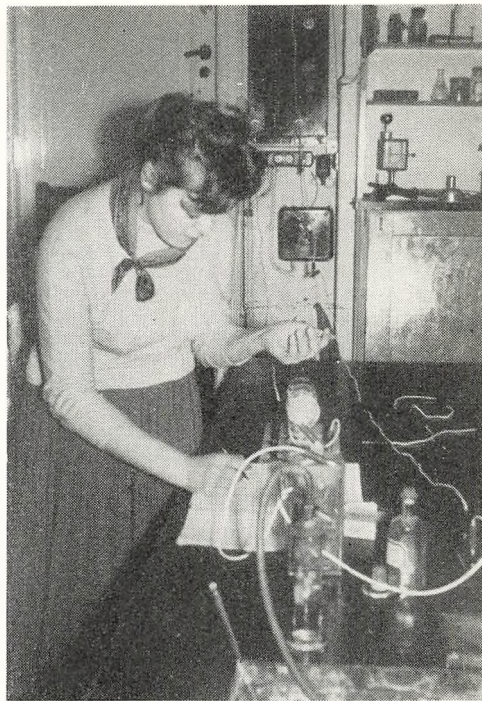
*Birthe Saabye.* Gift.

*Esther Spaabæk.* Lærerinde.

*Kristine Thusholt Petersen.* Korrespondent. Ophold i Schweiz og Frankrig i nogle år. Gift Petersen. Herninggade 13<sup>2</sup> tv., København V.

*Mogens Wester.* Premierløjtnant, Randers.

*Torben Østerlund.* Stud. med. Aagaard.



*Rie prøver sig frem.*

\*

*Ca. 10 årsskrifter sendes hvert år til jordens fjerneste egne. Sidste år lagde jeg en lille seddel i og bad modtagerne tænke venligt på „Fra — om — til“. To har sendt mig et brev; først I. H. Breitenstein fra 1942; han skriver 9. februar 1957:*

Jeg takker for Høng-Samfundets årsskrift, lige modtaget. Jeg kommer hjem på ferie aug.—septbr. 58, og det kunne være morsomt at møde nogle af de gamle kammerater, hvis det (mødet) skulle hælde at være i denne periode. Jeg har sikkert ikke betalt medlemsgebyr i nogen tid, men skal ordne det, når jeg kommer hjem.

Jeg kan give følgende data angående egen færden, siden jeg blev student fra Høng: Tog adgangseksamen til Landbohøjskolen året efter, 3 år landvæsenselev, soldat (9 mdr.), forkarl  $\frac{1}{2}$  år, forvalter  $\frac{1}{2}$  år.



Rejste til E. Africa jan. 49, var assistent i et inderfirma på forskellige sisal-estates til dec. 52. Var hjemme på ferie til maj 53. Mødte min kone (f. Årslev Jensen), blev gift herude 29. dec. 53. Startede som manager på denne estate, 2600 ha, sept. 53 og har været her siden, befinder mig godt. Har lige været på ferie 4 mdr.; i Europa 1 md. Var herude på elefantjagt, fik 1 elefant og 1 næsehorn. Vi har en lille pige, født juni 55 og venter en baby sidst i denne måned. Min kone er i København for at føde og møder mig her, når alt er vel overstået.

Jeg er vist groet fast herude, synes alt er blevet for statskontrolleret hjemme; det er et større arbejde og ansvar herude (1500 til 2000 arbejdere) + assistent og bogholder + 3 ingeniører, men også større personlig frihed.

Med venlig hilsen.

*I. H. Breitenstein,*

Kongolnira Sisal est. Ltd., Box 15, Morogon T. T., British East Afrika.

\*

*Det andet brev er fra E. Brandstrup fra 1948; han skriver den 15. juni 1957 (fra Colombo):*

Jeg har i løbet af indeværende år modtaget ikke mindre end to numre af „Aarsskrift for Høng-Samfundet 1956“; det sidst modtagne indeholdt en lille privat meddelelse fra Dem om, at postvæsenet havde kastet det første nummer bort; det havde det altså ikke. Jeg forstår imidlertid, at det har været lidt svært at finde mig de sidste par år, og det kan jeg ærlig talt godt forstå, for jeg har ført en noget omflakkende tilværelse siden 1953. Jeg skal give et kort resumé:

I efteråret 1953 blev jeg færdig med mit farmacistudium og fik farmaceutisk candideksamen med en absolut hæderlig og antagelig 1. karakter. Efter en kort tur i Tyskland og Frankrig blev jeg antaget i ØK's afdeling for handel med medicin; et datterfirma under navnet DUMEX. Efter 14 måneder på ØK's hovedkontor i København var jeg moden for udsendelse, og sidst i marts 1955 blev jeg sendt med SAS til Indien. Her opholdt jeg mig i kun 3 måneder på DUMEX's store medicinfabrik i Bombay. Derefter blev jeg sendt op til Pakistan til vor fabrik i Karachi; en nydelig medicinalfabrik midt i Pakistans kæmpeørken, men ikke nær af samme størrelsesorden som Bombayfabrikken.

Da jeg havde opholdt mig her i otte måneder, kom min forlovede ud fra Danmark, og vi blev gift sidst i marts 1956 i den engelske kirke i Karachi. Bryllupsmiddagen stod om bord i det ØK-skib, som min kone kom sejlene med. Umiddelbart efter brylluppet blev jeg sendt til mit endelige bestemmelsessted: Ceylon. Her havde ØK netop åbnet en branche for handel med danske medicinalvarer, og det er meningen hurtigst muligt at bygge en fabrik efter samme linjer som de to andre fabrikker i Karachi og Bombay. Jeg har nu været her i godt et år, og arbejdet med fabrikken skrider godt fremad, så godt, at vi regner med, den er færdig til den 1. december i år.



*Hverdagskost på Ceylon.*



Min første kontrakt er på 4 år, så jeg når ikke hjem til 10 års jubilæet næste år; jeg beklager, men det kan altså ikke lade sig gøre. De må nøjes med venligst at hilse dem allesammen fra mig. Jeg kommer hjem næste år igen, og så ses vi sikkert enten i Høng eller i København.

Jeg vedlægger et billede af familien Brandstrup på slangejagt; den slags krabater er hverdagskost her på Ceylon.

Venligste hilsener.

Deres hengivne

E. Brandstrup.

\*

*Årgang 1922 har været samlet hos en af kammeraterne, forstander Julius Lavrsen, Andelsskolen, Middelfart, og under overskriften „Kære fraværende ved 35 års festen for årgang 1922“ sender de ni tilstedeværende alle årgange af Høng-Samfundet denne hilsen, som vi takker for, ligesom for telegram til elevmødet:*

Det var med stor beklagelse, vi ni fra årgang 1922 ved ankomsten til Middelfart fik at vide, at I andre fra 22 ikke kunne komme til den sammenkomst, Julius Lavrsen og fru Sine havde arrangeret for os på Andelsskolen 23. juni 1957 for at fejre 35 års dagen for vor studentereksamen, men det var os en glæde, at I stadig kunne have været med, så vi efter dette ikke ubetydelige åremål uden vemod kunne mindes alle, der i 1922 blev studenter fra Høng, og drøfte, hvorvidt vi om et par år kunne samles igen allesammen — men derom senere.

Vejret var det skønneste, man kunne ønske sig, skiftende sol og skyer over Lillebælt, og snart var vi bænkedede om kaffebordet og blev hurtigt klar over, at vi — i hvert fald for denne dag — ikke var stort anderledes end „på Høng“ og ikke synderligt ændrede i de sidste 10 år og „egentlig heller ikke, siden vi sagde farvel til hinanden efter endt eksamen her“.

Var vi blevet ældre? Ikke for os mærkbart —. Det, som var karakteristisk den gang, var der stadig, og for de flestes vedkommende var ansigterne jo allerede så godt som færdigstøbte i skoledagene; talemåden, bevægelserne, måden at se på, at gå på, var så kendt og så hjemlig, at tiden, der var gået, var borte, havde aldrig været for os i disse få timer, indtil vi igen skiltes til tilværelser, der kun kom os selv ved, og ansvar, som vi under samværet havde glemt.

Efter kaffen besøgte vi skolen og hørte om dens arbejde for andelsbevægelsens unge — og ældre —, et arbejde af et omfang og af et format, der indgyder respekt og beundring, og derefter gik vi til middagsbordet, hvor vore værtsfolk skabte en hygge om sammenkomsten, der gjorde den fuldendt.

Aftenen forsvandt for os så hurtigt, at vi ikke fattede, at det var sent, da vi gik til ro henad den lyse morgen.

I løbet af nogle timer genoplevede vi alle vore skoledages muntre oplevelser, og imellem oplevede vi lidt af hver enkelt senere liv, om børnene, der var kommet, blevet voksne, allerede igen havde børn, og fik lyst til at lære dem at kende for at se, hvordan de fortroligt træk så ud i „anden udgave“. Vi tog derfor med alvor og glæde Peter Mortensen's forslag om en sammenkomst om et par år op til overvejelse, og Peter hævdede, at vi i så tilfælde måtte have vore ægtefæller med, for at vi også kunne lære dem at kende, ikke mindst, fordi det havde været en afgjort gevinst, at fru Laursen havde deltaget i dette møde.

Vi skulle være så hjertelig velkommen hos ham, og i vor alder måtte der ikke mere gå ti år, to måtte være passende.

— Det skulle vi arbejde på i den kommende tid, og så måtte vi ikke få afbud fra jer. Når I får så god tid, må det kunne ordnes.

Søndag frokost kørte vi en tur i omegnen, og efter en munter frokost brød vi op og rejste hjem — en oplevelse og et minde rigere, som vi vil komme tilbage til i den kommende tid med ublandet glæde og med taknemmelighed overfor Julius Lavrsen og fru Sine, der havde taget initiativet til festen og gennemført den med så betydelig personlig indsats.

## Årsberetning for „Erانيا“

3. november. Auktion. Først læste frk. *Lund* (nuværende fru *Ørsnes*) to noveller, hvorefter man gik over til auktionen, som blev ledet af hr. *Esman Eriksen*. Der var mange morsomme pakker, og udbyttet blev 81,55 kr.

10. november. Man havde den glæde at høre en indisk læge holde foredrag om Indien og den indiske ungdom i dag. Senere var der lejlighed til at stille spørgsmål (ikke politiske). Disse blev oversat af provstinde *Krohn*, der medvirkede som tolk.

1. december. Den tyskfødte fhv. bibliotekar *Hans Rütting* holdt et udmærket foredrag om Tyskland i dag og den tyske ungdom. Rütting illustrerede sit foredrag ved at vise nogle farvelsbilleder.

8. december. Aftenen med den største mødeprocent; vi holdt jazzbal med det udmærkede „Slagelse Amatørjazzorkester“. Man morede sig fortræffeligt.

21. december. Juleafslutning. Spisestuen var pyntet. Provst *Clausen*, *Tølløse*, holdt juletalet. Efter kaffen var der underholdning med det traditionelle amerikanske lotteri om rejsen hjem m. m.

26. januar. Generalforsamling, der ikke var lovligt indvarslet. Ingen af de tilstedeværende havde dog noget imod, at den blev afholdt. Efter at dirigenten, *Jørgen Færge*, havde konstateret, at forsamlingen var beslutningsdygtig, og beretning var aflagt, gik man over til valg af den nye bestyrelse. Formand blev: *Henning Nielsen*. Til bestyrelsen valgtes: *Sussi Lund*, *Frederik Madsen*, *Lis Asmussen* og *Poul Sørensen*. Suppleant blev *Lise Jespersen*, og til revisorer valgtes: Hr. *Ørsnes* og *Inge Buch-Sørensen*. — Der blev fremsat forslag om en ny radio samt reparation af bordtennisbordet. Forsamlingen var udsat for kritik. Man erklærede, at „gnisten“ manglede. Til sidst rejste *Daisy* sig og sagde, at man kun tænkte på at nyde og ikke ville yde en indsats.

2. februar. Skolefest, der afholdtes på hotellet. Man opførte komedien „*Kære Ruth*“. „Erانيا“ gav blomster til de kvindelige medvirkende.

16. februar. Foredrag ved hr. kunstmaler *Ørsnes* om de forskellige „ismer“ inden for kunst. Foredraget, der var vældig interessant, blev illustreret med lysbilleder. Efter kaffen var der spørgetime, hvor man sporede en vis tilbageholdenhed; men spørgsmålene blev besvaret udmærket.

23. februar. Man ville have afholdt en aften med broget underholdning, som skulle slutte med en film; men ingen ville medvirke, så første afdeling måtte stryges, og man nøjedes med at gå i biografen, hvor filmen „*Mice and Men*“ blev vist som midnatsforestilling i Høng Kino.

9. marts. Igen sæsonens største aften: Jazzbal med Slagelse jazz-band. Spisesalen var forvandlet til en gammel riddersal, og næsten alle var mødt op i festlig forklædning.



Et firklover.

Lærerne fulgte interesseret med i, hvad der skete. Senere underholdt hr. *Esman Eriksen* med muntre sange. Man sluttede kl. 0,30 præcis.

6. april. Generalforsamling. Dirigent: Hr. *Esman Eriksen*. Til formand valgtes enstemmigt: *Sussi*. Bestyrelsesmedlemmer blev: *Mogens Andersen*, *Lyshede*, *Grete Hansen* og *Aase Eg Christensen*. Revisorer: Hr. *Ørsnes* og *Pusser*. — Der blev stillet følgende forslag: At man ikke kan melde sig ind midt i en sæson uden at betale for de foregående. —



Hvordan kan det gå til?

Forslag om opkrævning af kontingent for bordtennisspillende. — *Rostras* regnskab: Der manglede 30 kr.; men det blev vedtaget, at den fremtidige bestyrelse skulle ordne sagen med *Rostras* redaktør, *Ulf*.

14. maj. I anledning af folketingsvalget arrangerede „*Erania*“ en valgaften. Man startede med en redegørelse for de enkelte partier, hver repræsenteret ved en „kandidat“. Herefter fulgte en diskussion, og så gik man til valg. Her sejrede de konservative stort. Efter valget lyttede man til valgresultaterne i læsestuen og dansede i spisestuen.

24. august. Vi havde den årlige Tissøtur, og ved den efterfølgende cacao fortalte formanden de nye elever om „*Erania*“.

31. august. Inspektør *Bangsgaard* fra Kofoeds Skole holdt foredrag med efterfølgende film om skolens arbejde blandt unge mennesker på livets skyggeside i København.

14. september. Elevfest. Hr. *Monrad* bød velkommen til gamle og ny elever.

Derefter holdt hr. *Esman Eriksen* et foredrag om: „Mennesket i atomalderen“. Så fulgte underholdning. *Eva Philbert* og *Hans Henrik Monrad* læste digte, *Inge Buch* og hr. *Esman Eriksen* læste hver en novelle. Sidste nummer var Thornton Wilders lystspil „Den lykkelige rejse“, der blev spillet af: *Sussi*, *Hans Henrik*, *Lene* og *Jørgen*. Stykket vakte vild jubel.

15. september. Generalforsamling i Høng-Samfundet. Bestyrelsen vedtog bl. a. at skaffe underholdning til 2 *Erania*-aftener + en aften med erhvervsvejledning i april md. — Om aftenen var der bal på Høng Hotel.

21. september. Pastor *Paludan-Müller* fortalte om sin rejse til Rom. Han var som altid vittig; især beretningen om hans vildfarelse i katakomberne vakte jubel. En meget vellykket aften.

5. oktober. Generalforsamling. Formand blev *Juhl Andersen*. Til bestyrelsen valgtes: *Lise Jespersen*, *Anders Vigen*, *Peter Kraunsøe* og *Ida Bjerger*. *Knud Madsen* blev suppleant. — Hr. *Esman Eriksen* udtrykte sin glæde over, at der havde fundet et kampvalg sted; han syntes iøvrigt, at II-klasserne var for uinteresserede i foreningsarbejdet. Han beklagede, at sagen om *Rostra* ikke var taget op og opfordrede den nye bestyrelse til at undersøge sagen. — Hr. *Ørsnes* og *Grete Hansen* blev revisorer.

26. oktober. Vi var i Slagelse, hvor Skolescenen opførte skuespillet „*Anne Franks dagbog*“. En udmærket forestilling.

2. november. Redaktionssekretær *Bagge*, Slagelse, skulle have holdt foredrag om journalistik; men arrangementet måtte desværre udsættes, da den berygtede A-influenza var på sit højeste i denne week-end.

9. november. Filmaften. Apparatet var desværre i uorden; men efter tilkaldelse af en radiotekniker lykkedes det at komme igang. Vi så bl. a. den udmærkede franske film „*Livet begynder i morgen*“.

*Juhl Andersen.*



## Høng-Samfundet

ELEVMOÐET er i støbeskeen. Vi prøvede i år for første gang at holde elevmøde midt i september. Jeg tror, der var almindelig enighed om, at tidspunktet er godt. Vi prøvede også at arrangere en bustur om søndagen. Det blev en 100 pct. fiasko! På grund af forsinkelser kom indbydelsen til elevmødet lovlige sent ud. Dernæst var der et par kedelige trykfejl i forbindelse med busarrangementet, men alligevel havde jeg ikke ventet så ringe tilslutning.

Som omtalt andet sted vil der til næste år ske endnu en forandring med elevmødet. Det mangeårige samarbejde med Realskolens elevforening vil ophøre i sin nuværende form. Baggrunden er den forandring, der er sket med Realskolens elevforening, efter at præ'erne er forsvunden. Interessen for søndagsforedraget er derved aftaget stærkt, og Realskolen vil derfor gå over til et-dags-elevmøde for jubilarer og senere en aften for alle med bal.

Kunne vi så ikke gøre det samme? Hos os er det gået sådan, at hovedmængden af deltagerne ved elevmødet er jubilarer, 25-, 10- og 5-års jubilarer. Gentagne udtalelser viser, at disse ikke er særlig interesseret i bal; de vil hellere overvære en „Erانيا-aften“. Vi vil derfor fortsætte elevmødet som i år, dog uden bal om søndagen.

Elevmødet i år holdtes altså lørdag d. 14. og søndag d. 15. september. 25-års jubilarerne var som sædvanlig mødt talrigt op. Det samme gjaldt 10-års jubilarerne, særlig om søndagen, hvor vi for første gang havde en lille hyggelig sammenkomst for 10-års jubilarerne alene, det forløb så vel, at det vil blive gentaget.

Lørdag aften bød forstander *Monrad* velkommen, hvorefter lektor *Esman Eriksen* holdt et foredrag med emnet „Mennesket i atomalderen“. Efter kaffen tog „Erانيا“ fat med underholdning af mange slags; til sidst med en sketch; bifaldet var enormt; det var en Erانيا-aften, som man husker dem, når de var bedst.

Søndag eftermiddag holdtes generalforsamling. Som dirigent valgtes kommunelærer *Erling Grønder* (1947). Formanden, redaktionssekretær *Hans Bagge*, Slagelse, indledte med at oplyse, at medlemstallet nu var 457 mod sidste år 450. Årsskriftet havde været på 48 sider, en mindre indskrænkning. Dette sammen med en rationalisering af kontingentopkrævningen samt venlige gaver fra mange medlemmer havde stabiliseret foreningens økonomi. Bestyrelsen havde vedtaget i 1958 at afholde en forårssammenkomst i København, og man ville endvidere tilbyde „Erانيا“ to arrangementer, således at gamle Høng'ere kom ned og holdt foredrag og lignende. Specielt ville man arrangere en aften, hvor nuværende studerende gav tips til de kommende studenter. Som andet steds omtalt kom formanden også ind på elevmødets form. Spørgsmålet gav anledning til nogen de-



*Der synes at blive udøvet tryk.*

bat, uden at ny synspunkter dog kom frem; den mislykkede bustur blev beklaget. Formanden sluttede med at takke hr. og fru Monrad for den støtte, de ydede foreningen.

Kassereren, lektor *Esman Eriksen*, fremlagde regnskabet, der udviste et overskud på 32,66 kr. Status viste imidlertid, at der af driften bl. a. var overført 400 kr. til konto for livsvarige medlemmer, så overskudet var i virkeligheden betydelig større. Først og fremmest medlemmerne skulle have tak, fordi de gennemgående var gode betalere. Lidt over halvdelen af medlemmerne betalte forud ved hjælp af de udsendte indbydelses- og indbetalingskort; *kassereren henstillede indtrængende, at alle ville gøre dette*, det sparede kassereren for meget arbejde, og hvert medlem sparede ca. 1 kr., som man så passende kunne forære foreningen.

#### Årsregnskab for Høng-Samfundet 1956-57

<i>Indtægter:</i>		<i>Udgifter:</i>	
Kontingenter .....	2104,20	Årsskrift .....	2088,00
Restancer (8 × 6,00) .....	48,00	Tryksager, kontorartikler .....	127,00
Gaver .....	486,75	Porto, telefon .....	383,62
Livsvarigt medlem .....	100,00	Bestyrelsesmøder .....	0,00
Salg af årsskrifter:		Kassererløn .....	100,00
Erانيا .....	150,00	Bogpræmier .....	39,00
Skolen .....	555,00	Afskrivning på restancer .....	180,00
Renter .....	6,33	Overført til konto for livsvarige medlemmer .....	500,00
		Overskud .....	32,66
	3450,28		3450,28

#### Høng-Samfundet: Status ultimo 1956-57

<i>Aktiver:</i>		<i>Passiver:</i>	
Kassebeholdning .....	30,77	Konto for livsv. medlemmer .....	500,00
Girokonto nr. 65046 .....	58,67	Kapitalkonto:	
Konto for livsvarige medlemmer,		Afbetalt til konto for	
Bondest. Spks. X 51,80 .....	500,00	livsvarige medlemmer ...	400,00
Kuverter .....	10,75	ultim 55-56 .....	÷ 31,85
Restancer (17×6 + 2×5) .....	112,00	Overskud 56-57 .....	32,66
Frimærker .....	8,62	Afskrivning på restancer .....	180,00
	720,81		720,81

Regnskabet fundet i orden.

Valby, d. 12. septbr. 1957.

København, d. 12. septbr. 1957.

*R. Dueholm.*

*D. Simonsen.*

Efter tur afgik af bestyrelsen fuldmægtig, cand. polit. *Jens Jørgen Lindsteen*, Kbhvn., og stud. med. *Jørgen Bruun Jensen*, København; de genvalgte. Fuldmægtig, cand. oecon. *Åge Jensen*, Århus, havde bedt sig fritaget for at fortsætte, han blev dog overtalt til at blive ved et år endnu. Suppleanter og revisorer genvalgte. Til sidst valgtes en årgangsrepræsentant for 1957; det blev stud. med. *John Bonde*.

Om eftermiddagen afholdtes — altså for sidste gang — fællesmøde med Realskolens elevforening. Forstander *Monrad* talte til en dog ikke helt lille forsamling om det dansk-islandske mellemværende.

Søndag aften afholdtes bal også for de to foreningers medlemmer på hotellet. På grund af, at arrangementet faldt på en søndag, blev de fleste tilrejsende nødt til at tage hjem tidligt på aftenen. Nuværende elever på de to skoler var dog nok til at fylde dansegulvet.

Formanden fortæller andet steds i årsskriftet om, hvordan de to elevforeningers bestyrelse tænker sig, at det kommende års elevmøde og bal skulle forme sig.

*Esman Eriksen.*

## Forårsfest

VI ER MIDT i en månetid. Næsten hver eneste dag bringer dagspressen meddelelser om nye fantastiske konstruktioner og bedrifter. I meget nær fremtid afgår den første måneraket. Tur — retur.

Men „Høng-Samfundet“ kan skam også være med i kapløbet om sensationerne. Vel er det ikke en kunstig måne vi agter at afskyde, men derimod — alle tiders „Forårsfest“. Nu skal det være. Efter flere års tavshed bryder vi endelig „lydmuren“ med et: „Kom til forårsfest i Studenterforeningen i København lørdag d. 1. marts 1958 kl. 19,30“.

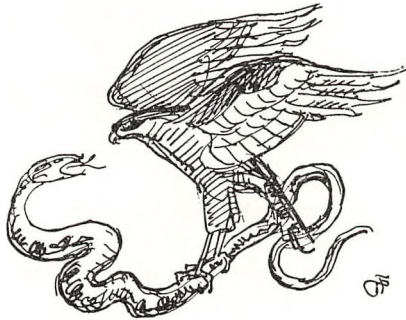
Men ikke bare det er en sensation. Næh — også selve festen bliver alle tiders „måne-halløj“. Sensation — sensation. Nu skal det være sjovt — og *det* bliver det.

Ved tidligere fester, som „Høng-Samfundet“ har afholdt i København, har mange deltagere udtalt, at man nok kom til elevfest for at træffe de gamle kammerater igen — men skam også for at ha' det lidt hyggeligt og morsomt. — Det er lige akkurat, hvad „Forårsfesten“ skal blive denne gang. Derfor, hvis I sørger for, at *ALLE* „de gamle Høng'ere“ kommer (selvfølgelig medbringende *godt humør*) — så skal vi til gengæld sørge for, at festen bliver en *charmerende blanding af spøg og skæmt* — og *gensynsglæde*.

Under mottoet: *Alle — til alle tiders Forårsfest* — affyrer vi da „Høng-Samfundet“'s sensation. Tsttssstssssss — på gensyn

*lørdag den 1. marts 1958.*

*JB.*





## Til medlemmerne!

I NØJE OVERENSSTEMMELSE med, hvad der er gældende i større forhold har vi også i Høng-Samfundet gennemført foreningens drift i 1957 med den yderste sparsommelighed. Vort mål var at arbejde os ud af den gæld, vi havde pådraget os, så Høng-Samfundets årlige indtægter kan dække udgifterne. Dette lykkedes praktisk talt i år. Vi siger medlemmerne hjertelig tak for deres bistand hertil, for uden deres gaver, som udgjorde næsten 500 kr., var det ikke nået.

Vi har nu fået mod til at genoptage den tradition med årlige sammenkomster i København, som vi for to år siden måtte standse af frygt for store underskud. Andet sted omtaler et af vore københavnske bestyrelsesmedlemmer, stud. med. Jørgen Bruun Jensen festen. Vi håber, at medlemmer af såvel ældre som yngre årgange vil slutte op om den. Vi henstiller til årgangsrepræsentanter og til andre at prøve at samle så mange som muligt af deres egen årgang den aften. Det kan blive vældig hyggeligt, og i Studenterforeningens gode lokaler vil der, tror jeg, være de allerbedste betingelser for en aften, hvor der bliver noget både for de ældre og de yngre aldersklasser.

\*

Elevmødet i Høng vil, som det er omtalt i kassererens beretning, til næste år forme sig nogenlunde som i år med den undtagelse, at der intet bal bliver søndag aften. Danse-lystne henvises til forårsfesten i København og til en sammenkomst i Høng med dans for begge foreningers medlemmer lørdag 27. september!. Elevmødets program er: Lørdag den 13. september: Frokost for 25 års jubilarer, frit samvær om eftermiddagen, Erania-aften med foredrag af forstander *Monrad*. Søndag den 14.: Fri om formiddagen, middag kl. 12 med generalforsamling i Høng-Samfundet, kl. 14 sammenkomst for 10 års jubilarer, hvorefter elevmødet afsluttes med aftensmad kl. 18.

Lørdag den 13. holder Elevforeningen for Høng realskole og eksamenskursus en sammenkomst for 10, 25, 40 og 50 års jubilarer, så i hvert fald vore 25-årige vil få lejlighed til gensyn med datidens præ'er og realister. Der er sikkert også blandt dem nogen, man glæder sig til at hilse på.

*Og så til sidst: Endnu engang tak også for de frivillige bidrag. Selv om vor økonomi nu er bragt på fode, er der hårdt brug for dem. Der er opgaver nok, de kan anvendes til, først og fremmest til at skabe en lille stødpude og til at udvide årsskriftet.*

HANS BAGGE.

# Medlemsliste

for Høng-Samfundet den 1. december 1957

Fru Ingeborg Munk, Mozartsvej 5<sup>ø</sup>, København SV. (Æresmedlem.)  
Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.  
Fru A. T. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.

## Lærere:

Adjunkt A. Damsgaard, Lille Sankt Kjeldsgade 8, Viborg.  
Lektor Esman Eriksen, Lindevej 3, Høng.  
Adjunkt Grethe Drud, Vesterbro 127 (705), Ålborg.  
Adjunkt Inge Humlum, Stadionvej 13, Ribe.  
Videnskabelig assistent, cand. mag. Peter Ingwersen, Valbygaardsvej 84, Valby.  
Lektor C. Fr. Marholt, Nyvej 1, Høng.  
Seminarie lærer Paul Nørreslet, Østervoldgade 14<sup>5</sup>, Kbhvn. Ø.  
Adjunkt frk. Ellen Pihl, Vestergade 16, Høng.  
Adjunkt O. Ørsnes, Slagelsevej 5, Høng.  
Adjunkt Elisabeth Ørsnes, f. Lund, Slagelsevej 5, Høng.

## Elever:

- 1921 Overbibliotekar Ingrid Vig Jensen, Centralbiblioteket, Esbjerg.  
\*Lærer Anders Moseholt, Højagervej 6, Risskov.
- 1922 Prokurist, frk. Fanny Elisa Dahl, Hostrupshave 1<sup>4</sup> tv., Kbhvn. V.  
Fru Marie Dyhr, f. Christensen, „Højbo“, Laven st., Jylland.  
\*Sygehuslæge Alfred Fly, Kerteminde (livsvarigt medlem).  
Kontorchef Th. Larsen, Rygaardsallé 25A, Hellerup.  
Forstander, cand. jur. Julius Lavrsen, Andelsskolen, Middelfart.  
Kommunelærerinde, fru Julie Mathiesen, f. Rasmussen, Sct. Hansgade 2, st.,  
Roskilde.
- Læge Peder Gravgaard Mortensen, Ø. Hvidbjerg pr. Redsted, Mors.  
Dr. phil. Kristen Møller, Nitivej 14<sup>4</sup>, Kbhvn. F.  
Bogholder Georg Nielsen, Lærlingehjemmet, Rantzausgade 60, Kbhvn. N.  
Gdr. Thv. Nielsen, Hvilehøjgaard, Ugelstrup, Kr. Såby.
- 1923 \*Lektor Niels Aage Nielsen Fjalland, Unnasvej 9, Helsingør.  
Redaktør Axel Jørgensen, Thyregodsvej 3, st. th., Valby.  
Cand. jur. Karl Jørgensen, Buddinge Hovedgade 124, Gladsaxe, Søborg.  
Cand. mag. Margot Mortensen, f. Jacobsen, Stadion Allé 26<sup>4</sup>, Århus.  
Gdr. Valdemar Nielsen, Jelstrup pr. Haubro.  
Forstander Gunnar Olsen, Glamsbjerg Fri- og Efterskole, Glamsbjerg.
- 1924 Amtslæge, dr. med. Jakob Jakobsen, Grejsdalsvej 6, Vejle.  
Knud Dahl Jensen, „Skrænten“, Ale st., Jylland.  
Fru Alhed Jespersen, f. Nielsen, Frederiksborgvej 123, Roskilde.  
Redaktør Onni Kyster, Tonysvej 33, Charlottenlund.

\* Argangsrepræsentant.

- \*Statsautoriseret revisor Kaj Larsen, Nyvej 12 B, Kbhvn. V.  
 Chefredaktør Arne Melgaard, Ved Bellahøj 117, Brh.  
 Civilingeniør Gustav Mortensen, Stadion Allé 26<sup>1</sup>, Århus.  
 Ekspeditionssekretær, cand. polit. Ivar Munk, Åbrinken 49, Virum.  
 Læge Karl Kristian Rønde-Andersen, Vordingborg.
- 1925 Aksel Andersen, 41-37, 70 St., Woodside, N.Y., U.S.A.  
 \*Inspektør, cand. mag. Erik Halager, Kvaglund 31, Esbjerg.  
 Direktør Aage Henriksen, Femø.  
 Dyrlæge Mogens Jørgensen, Ø. Jølby pr. Erslev.  
 Læge Ove Heilmann Nøhr, Ellegårdsvej 64, Gentofte.  
 Neal Nordland, f. Njal Sigurd Jonson, 21375 Telegraph, Detroit 19, Mich., U.S.A.  
 Lagtingsmand, fuldmægtig, cand. jur. Poul Petersen, Thorshavn, Færøerne.  
 Landpostbud Viggo Poulsen, Havrebjerg.
- 1926 Sagfører, cand. jur. M. Buchwald, Steenwinkelvej 12, København V.  
 Dommer R. Johs. Dyreborg, Slagelse.  
 Overlæge Helge Jacobsen, Odense Amts og Bys Sygehus, Odense.  
 Cand. mag. Ida M. Jensen, Realskolen, Bælum.  
 Fru Else Lind, f. Nordgaard, Hurup.  
 Gårdejer Johs. Nielsen, Bjerre, Fuglede.  
 Læge Lars Viggo Olsen, Skt. Jørgensbjerg 20, Kalundborg.  
 Professor H. Winding Pedersen, Kleinsgade 1, København V.  
 Fru Bodil Funck Rasmussen, Møens Folkeblad, Stege.  
 Fru Ega Ruus, f. Wamberg, Chr. X Allé 164, Kgs. Lyngby.  
 Hermann Aagaard Simonsen, D.C., Barsehøj 7, Hellerup (livsvarigt medlem).  
 \*Revisor H. C. Ulvsager, Kempesvej 1, Rødovre pr. Vanløse.  
 Cand. polit. fru Nonny Wright, f. Hartnarck, Danmarks F.N. delegation, New York.
- 1927 Sagfører, cand. jur. Kaj Billeschou-Hansen, Torvet 2, Saksøbing.  
 Fru Marna Brøste, f. Bruun, Skovhuset, Bakkeallé 1, Hørsholm.  
 Afdelingschef Knud Nyborg Christensen, Edithsvej 22, Glostrup.  
 Bestyrerinde Hedvig Dolmer, Voldby.  
 Søren Mølgaard Hellerup, Rantzausgade 32, København N.  
 Pastor Jacob Jensen, Dyssegaardsvej 32, Hellerup.  
 Forvalter Axel Johansen, Tranquille, B.C., Canada.  
 Læge Ejner Vestergaard Larsen, Frederikssund (livsvarigt medlem).  
 \*Aktuar Erik Vig Larsen, Rørsøvej 6, Charlottenlund.  
 Bogholder Søren Larsen, Ansager.  
 Amtskontorchef, cand. jur. Carl Mathiasen, Vestervej 5, Frederiksberg, Sorø.  
 Dommer Poul Birger Nielsen, Kerteminde.  
 Civilingeniør Gøsta Pedersen, Borgergade 1, Esbjerg.  
 Civilingeniør Johs. Røvsing, Vedstedvej 5, Valby.  
 Fuldmægtig, cand. jur. Erling Thiel, Hyltebjerg Allé 58, Vanløse.
- 1928 Fabrikant, cand. pharm. Henry Agger, Stolpegårdsvej 112, Gentofte.  
 Bibliotekar, cand. mag. Carl Emil Andersen, Frederiksborgg. 27, Mezz., Kbhvn K.  
 \*Overlærer, cand. mag. Folmer Andersen, Rud. Wulffsgade 17, Århus.  
 Fru Marie Bjerrum, f. Pedersen, Bjerrumgård pr. Ribe.  
 Dommerfuldmægtig Kristen Feldborg Frølund, Høng.  
 Sognepræst Kr. Kold Jensen, Tørring.  
 Dyrlæge Th. Møller Jensen, Boulevarden 8, Odder.  
 Møbelfabrikant Orla Johnsen, Slotsalléen 20, Slagelse.  
 Fru Kirsten Lauridsen, f. Ruus, Prins Valdemarsvej 51, Gentofte.



- Korrespondent, frk. Louisa Laursen, Rørholmsgade 14<sup>a</sup> tv., Kbhvn. K.  
 Læge Jørgen Madsen, Gram.  
 Inspektør A. Raun Petersen, Cypersvej 27<sup>3</sup>, Kbhvn. S.  
 Fru Valborg Sikjær, f. Czermack Nielsen, Helgolandsgade 6, Kbhvn. V (livsvarigt medlem).
- Bibliotekar, frk. Else Skern, Grækenlandsvej 12<sup>3</sup>, Kbhvn. S.
- 1929 Civilingeniør Holger Brændgaard, p. t. Japan.  
 Sognepræst Arne Buus, Øster Assels, Mors.  
 Civilingeniør Th. Christensen, Vamdrupvej 23, Valby.  
 Inspektør O. Møller Christiansen, Læssøegade 17<sup>3</sup>, Odense.  
 Cand. mag. Thyra Jensen, Sæbyvej, Aså.  
 \*Civilingeniør A. Knudsen, Godthåbs Have 16<sup>8</sup>, København F.  
 Pastor Richard Sørensen, Dyrehavevej 21, Århus.
- 1930 Tandlæge Ellen Sophie Bertelsen, f. Daugaard, Dyrehavevej 35, Århus.  
 Fuldmægtig Thorkild Jensen, Emdruphuse 21<sup>2</sup> tv., Kbhvn. Ø.  
 Fuldmægtig, cand. jur. Stig Holm, Markledet 27 A, Valby.  
 Politifuldmægtig cand. jur. M. I. Lund, Sønderborg politikammer, Sønderborg.  
 Lektor Henning Buhl Nielsen, Vardevej 20, Tarm.  
 Ekspeditionssekretær, cand. polit. Henning Normann.  
 Bibliotekar Henning Pedersen, Lundevej 16<sup>1</sup>, Kalundborg.  
 Læge H. Roesdahl, Tandslet, Als.  
 \*Ekspeditionssekretær, cand. jur., fru Dagmar Simonsen, f. Jensen, Ved Volden 12, Kbhvn. K.  
 Dyrslæge Th. Sørensen, Sindal.  
 Fuldmægtig Tyge Sørensen, Alekistevej 76, Vanløse.  
 Boghandler Karen Vedde, Nykøbing Sj.
- 1931 Redaktionssekretær Hans Bagge, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.  
 Lektor Jens Erik Bergstedt, Rosenvej 13, Sundby, Nykøbing F.  
 Fru Asta Hoff-Jørgensen, f. Juul, Juliane Mariesvej 3<sup>2</sup>, København Ø.  
 \*Lektor Peter Frimann Jensen, Humlevænget 54, Nyborg.  
 Dyrslæge Poul Toftegaard Jensen, Bøgevej 2, Hadsten.  
 Driftsleder, ing. Orla Jørgensen, Granatfabriken, Hammersholt, Hillerød.  
 Dr. med. Wilhelm Oskar Koopmann, Olofström, Sverige (livs. medlem).  
 Fag- og handelsskolelærer Albert Mohr Lolk, Jeppe Aakjærs Allé 15, Odense.  
 Arkitekt M.A.A. Helge Nørvig, Segelckesvej 8, Kbhvn. F.  
 Kontorchef, cand. polit. Erling Pedersen, Nordahl Griegsvej 14, Søborg.  
 Sekretær Gudrun Christensen Smed, Reventlowsvej 7, Viby, Jylland.  
 Pastor Georg Søndergaard, Vesterborg.  
 Civiling. Bech Sørensen, Upplandsgade 36 A, Kbhvn. S.
- 1932 \*Pastor Halvdan Knudsen, Vesterdalsvej 4, Fredericia.  
 Civiling. H. Skov Christoffersen, Ved Kæret 38, Gentofte.  
 Fru Gerda Gernå, f. Kjer, Ved Eltham 17, Hellerup.  
 Fuldmægtig, cand. polit. Chr. Johansen, Hjertingvej 13, Vanløse.  
 Sognepræst A. Majvang, Dalby præstegård pr. Haslev.  
 Konstruktør Federico Mathiasen, Moltkesvej 26, Kbhvn. F.  
 Civiling. Karsten Munk, Roald Ammundsensvej 29, Århus.  
 Lektor Tage Thoft, Esbjerg statsskole, Esbjerg.
- 1933 Landinspektør Kjeld Jørgensen, Rådhusstorvet 3, Randers.  
 \*Adjunkt Torsten Jørgensen, Drosselvej 64, København F.
- 1934 Fuldmægtig, cand. polit. David Munck, Vognmandsmarken 16, Kbhvn. Ø.  
 \*Sekretær, cand. jur. Margrethe Smidt, Torvegade 49<sup>4</sup>, Kbhvn. K.

- 1935 Cand. pharm. Thora Broholm, Fåborgvej 4, Odense.  
Fru Estrid Henriksen, f. Jespersen, Geelsdalen 33, Virum.  
Sekretær, cand. polit. Søren Henriksen, Geelsdalen 33, Virum.
- \*Læge Preben Bender Petersen, Brøndbyøster Torv 21<sup>4</sup> th., Glostrup.
- 1936 Læge Ingrid Andersen, Assens sygehus, Assens.  
Fru Edith Wisbech Christensen, f. Lehn, Holnegade 51, Ulfborg.  
\*Landinspektør K. H. Munch Hermansen, Tordenskjoldsgade 34, havehuset, Kbhvn. K  
Papirhandler Arent P. W. Hertel, Farvergade 7, Næstved.  
Civilingeniør Ejnar Larsen, Pilehøjvej 9, Kgs. Lyngby.  
Læge Hans Aage Nielsen, Jyllingevej 250, Rødovre.  
Mag. art. Anker Olsen, Hørsevænget 52, Vanløse.
- 1937 Læge Vilh. Colding Jensen, Tingskiftevej 3, Hellerup.  
\*Forstander, cand. mag. Johs. Jørgensen, Høng realskole, Høng.  
Bankkasserer Knud Lorentsen, Diskontobanken, Randers.  
\*Fuldmægtig, cand. polit. Peter Madsen, Søborg Torv 4<sup>1</sup>, Søborg.  
Læge, fru Grethe Hermann, f. Pleen, Kordilgade 83, Kalundborg.  
Fru Grethe Schønning, f. Møller, Lundtofteparken 25<sup>2</sup>, Lyngby.  
Sagfører K. West, Stationsvej 8, Farum.
- 1938 \*Forstkandidat B. Højer Jensen, Svendstrup pr. Borup.  
Professor i Dansk, Knud Mogensen, University of California, Los Angeles, USA.
- 1939 Sognepræst Orla Christiansen, Brøndbyøster pr. Glostrup.  
Civilingeniør A. O. Haugaard, Frederiksdalsvej 78D, Virum pr. Lyngby.  
Direktør Peter Hermann, Bryggeriet, Kalundborg.  
Adjunkt, cand. mag. Poul Højvert, Toftøjevej 15, Vanløse.  
Førstelærer Jørgen Molt Ipsen, Skodborg skole, Skodborg.  
\*Fuldmægtig, cand. polit. Jens Jørgen Lindsteen, Ågade 134<sup>2</sup> tv., Kbhvn. N.  
Civilingeniør Knud Nielsen, Vestre Strandallé 139B, Risskov.  
Civilingeniør Jøgvæn Winther, Sydskrænten 5, Holte.
- 1941 Sagfører cand. jur. Ove Hansen, Veras Allé 17 A, Vanløse.  
Brandinspektør, cand. polyt. Jens Johan Jensen, Sct. Olsstræde 1, Roskilde.  
Gdr. Hans Hansen Larsen, c/o prof. Hansen Larsen, Frederiksborgvej, Roskilde.  
Bogholder Oluf H. Parbo, Hulkærvej 8, Søborg.  
Stenograf Karen Randing, Folehaven 13, Valby.  
\*Programsekretær Palle Skov-Petersen, Malmbergsvej 145, Holte.  
Direktør Byrge Trolle Sørensen, Rosenstandsvej 12, Charlottenlund.  
Sygeplejerske Inger Wester, Niels Juelsgade 9<sup>4</sup>, Kbhvn. K.
- 1942 Dr. med. vetr. Herluf Bendtsen, Brøndbyvestervej 15<sup>1</sup> th., Glostrup.  
Landmand Ib Hermann Breitenstein, Kongolnira Sisal estate, Ltd. Box 15, Mo-  
rogon T. T.
- \*Ingeniør Svend Clemen Christensen, Bøgedals Allé 34, Fruens Bøge.  
Civilingeniør Poul Gert Christoffersen, Færøvej 19, Ørholm, Kgs. Lyngby.  
Dyrlæge Kaj Dyhr, Langelund pr. Filskov.  
Dyrlæge Aage Hansen, Fensmarksvej 12, Næstved.  
Mr. Ernst Köhler, 3. Davey Av. R.R.I. York Mills, Ontario, Canada.  
Sekretær, cand. jur. Lars Nordskov Nielsen, Nørre Søgade 25 A<sup>2</sup>, Kbhvn. K.  
Civilingeniør Frands Olsen, Brøndbyøster Torv 84<sup>4</sup> th., Glostrup.  
Redaktør, fru Inger Bruhn Petersen, c/o Carol Schmidt, 3179 Point Grey Road,  
Vancouver 8, B. C., Canada.  
Overtrafikassistent, cand. jur. H. J. Søltoft, Kaplevej 64, Virum.

- 1943 Lærerinde Elisabeth Hecht, Sportsvej 10, Haarby.  
 Læge Carl Krebs, Strandboulevarden 64, Kbhvn. Ø.  
 Revisor, cand. jur. Egon Larsen, Hyltebjerg Allé 17, Vanløse.  
 Kommune­lærer Erik Ledstrup, Nørre Søgade 25B<sup>4</sup> th., Kbhvn. K.  
 Landmand Peter Skovbo Madsen, Ladby pr. Næstved.  
 Exam. pharm. Annalise Nielsen, Svaneapoteket, Roskilde.  
 Pastor Thorvald Nielsen, Føllenslev.  
 Landsretssagfører Kaj Plejdrup, Nygade 5, Holbæk.  
 \*Realskolelærer Knud Verner Thygesen, Skovparken, Odder.  
 Redaktør J. D. Wolff, Fåborg.
- 1944 Materialeforvalter Svend Aage Brander, Kalkager 12<sup>1</sup> th., Hvidovre, Valby.  
 Fru Gertrud Jensen, f. Knudsen, Sct. Olsstræde 1, Roskilde.  
 Journalist Dan O. Larsen, Fuglegårdsvej 35<sup>1</sup>, Gentofte.  
 Bankassistent Paul Chr. Larsen, Fjordbo, Melby Nordstrand pr. Kalundborg.  
 Tandlæge Flemming Linde, Jyllandsgade 1, Hirtshals.  
 \*Statsaut. varemægler Peter Næsvang, Thomsensvej 7—9, Slagelse.  
 Gdr. Egon Nøhr Poulsen, Elmegård, Tåstrup pr. Klippinge.  
 Tandlæge N. Hedeager Sørensen, Vesterbrogade 31, Fredericia.
- 1945 Fru Jytte Blomsterberg, f. Schaltz, Kastrupvej 330<sup>2</sup>, Kastrup.  
 Sagførerfuldmægtig, cand. jur. Hans Ove Jensen, Hovedgaden 33, Høng.  
 Kontorassistent Mouritz D. Kjeldsen, Byhøjen 24 st., Vanløse.  
 Journalist Henning Kristensen, „Berlingske Tidende“, København K.  
 Gdr. Jørgen Kristensen, Møllegård, Høng.  
 Kaptajnøjtant Asger Milholt, Vasevej 70 B, Birkerød.  
 Fru Kirsten Nøhr Poulsen, Elmegård, Tåstrup pr. Klippinge.  
 Sagførerfuldm., cand. jur. Poul Gyde Poulsen, Consul-Jensensgade 7<sup>3</sup>, Horsens.  
 Prokurist Henrik Rasmussen Stryg, c/o gdr. J. H. Stryg, Gundslev pr. Nørre Alslev.  
 Fru Lilian Karlskov Vestergård, f. Poulsen, Guldregnvænget 3, Sorgenfri.  
 \*Sekretær, cand. polit. Niels Peter Vestergård, Guldregnvænget 3, Sorgenfri.
- 1946 \*Cand. jur. Reiner Bøn­løkke Andersen, Birkesig Kalkværk, Balle Dj.  
 Flyverleder Helmer Christensen, Flyvestation Skrydstrup pr. Vojens.  
 Cand. mag. Knud Hansen, Krejbjergvej 26, Mørkhøj, Herlev.  
 Korrespondent Gerda Knudsen, f. Worm, Jonstrupvej 20<sup>1</sup>, Ballerup.  
 Lærer Johan Kristensen, Dalstrøget 135<sup>1</sup> tv., Søborg.  
 Fru Tove Elise Kristensen, Rundgården 14, Søborg.  
 Frk. Didi Ruberg Larsen, Lundersgade 8, Kalundborg.  
 Bibliotekar Kirstine Eriksen, f. Larsen, Hjertebrovej 30, Haderslev.  
 Fabrik­ingeniør Ove Madsen, Ringparken 30<sup>2</sup>, Roskilde.  
 Fru Hanne Pedersen, Iranvej 16, København S.  
 Seminarieelev frk. Vera Rasmussen, Strandgade 4, Hårby.  
 Fru Kirsten Weeke, f. Petersen, Sallingvej 87<sup>2</sup> th., København F.  
 Revisorassistent, stud. merc. Betty Sørensen, Brogårdsvej 4<sup>2</sup>, Gentofte.
- 1947 Lærer Julius Bidstrup, Haubro Ungdomsskole, Haubro.  
 Fru Rita Engbirk, f. Dyhr, Agertoften 22, Gentofte.  
 Lærer Erling Grønder, Ordrupvej 66, Charlottenlund.  
 Revisor Arne Ejvind Hansen, Solhvervsvej 14 st., Århus.  
 Korrespondent Inge Hansen, „Parcelgården“, Grevinge.  
 Civilingeniør Uffe Bondebjerg Hansen, c/o A. P. Eriksen, Klæstrup pr. Jerslev.  
 \*Fuldmægtig, cand. oecon. Aage Jensen, Randersvej 73, st., Århus.  
 Provisor, cand. pharm. Erik Højbye Jensen, Ved Bellahøj 30 A, Brønshøj.  
 Fru Jytte Jensen, f. Nielsen, Hasselvej 76, Virum.  
 Reklametegner Grete Jacobsen, Lerbækvej 6, Virum.  
 Cand. polit. Vilmar Joensen, Limfjordsvej 40<sup>2</sup> th., København F.



- Cand. jur., fru Bodil Gorm Petersen, f. Valentin Jørgensen, Holsteinsg. 26<sup>5</sup>, Kbh. Ø.  
Mag. scient. Gunnar Larsen, Bøgevej 10, Hellerup.  
Læge Jørgen Larsen, Amtssygehuset, Faxe.
- \*Journalist Thorkild Thyge Madsen, „Horsens Folkeblad“, Horsens.  
Tandlæge Bjørn Momsen, Brogården 6, Horsens.  
Arkitekt Birger Nordsted-Jørgensen, Roskildevej 112<sup>6</sup>, Valby.  
Lærerinde Birgit Odgaard, Bellahøjvej 3, Brønshøj.  
Lærer Jørgen Greve Pedersen, Ørslev pr. Vordingborg.  
Fru Kristine Thusholt Petersen, Herninggade 13<sup>2</sup> tv., Kbhvn. Ø.  
Stud. med. Torben Østerlund, Ågård.
- 1948 Trafikassistent i S.A.S. Gert Andersen, Amager Landevej 108<sup>1</sup>, Kbhvn. S.  
Werner Blomhøj, Hovedgaden, Høng.  
Premierløjtnant Henrik T. Berg, Bræstrup.  
Exam. pharm. Ebbe Brandstrup, c/o Langelandsgade 130, Århus (p. t. på Ceylon).  
Fru Anna Espensen, f. Ølgård, Amtssygehuset, Ribe.  
Læge Arne Koll Espensen, Amtssygehuset, Ribe.  
Lærer Kurt Guldbæk Hansen, Østervoldgade 22, Rønne.  
Civilingeniør Peter Hjorth, Hummeltoftevej 111, Lyngby.  
Læge Poul Erik Jensen, Amtssygehuset, Grenå.  
Ejendomsmægler, redaktør Henning Johansen, Fuglsangsvej 10, Høng.  
Erhvervschef H. Chr. Kolstrup, Fuglebakken 3, Vordingborg.  
Fru Evy Lind, f. Frederiksen, Asylgade 4, Roskilde.  
Lærerinde, frk. Else Lykkeskov, Stenløse centralskole, Stenløse.  
Højskolelærer Aage Bojsen Møller, Rødkilde højskole pr. Stege.  
Stud. mag. Knud Kousgaard Nielsen, Bellahøjvej 8<sup>7</sup> th., Brønshøj.  
Landbrugsl., cand. agro. Kristian Nielsen, Høng Landbrugsskole, Høng.  
Frugtavler Ole Schønning Nielsen, Bredetved pr. Holbæk.  
Journalist Gunnar Petersen, Kristeligt Dagblad, Frederiksborggade 5, Kbhvn. K.  
\*Stud. polit. Johs. Lund Petersen, Åboulevarden 11<sup>4</sup>, Kbhvn. V.  
Civilingeniør H. W. Rasmussen, Abildøre, Braade.  
Tryllekunstner Jørgen Samson, Svinninge.
- 1949 Lærer Carl Bengtsson, Breumvej 18, Herlev.  
\*Sagførerfuldmægtig, cand. jur. Niels Borchersen, Vestbanevej 20<sup>3</sup> th., Valby.  
Tandlæge Hans Erik Dahl, Ridebanevang 25, Gentofte.  
Stud. mag. Arne Dinesen, Grøndalsvej 85, Birkerød.  
Bibliotekar Astrid Marie Ejsing, Mosevang, Jelling.  
Civiling. Aage Hansen, Gl. Kongevej 115<sup>4</sup> th., Kbhvn. V.  
Forpagter Jørgen Højbjerg, Voldstrup, Rudme.  
Lærer Aage Møller Jensen, Blokhusvej, Pandrup.  
Stud. med. Jørgen Lejrstofte Jensen, Livjægergade 21<sup>4</sup>, København Ø.  
Nora Irene Juul Jørgensen, Bispebjerg Hosp., Kbhvn. N.V.  
Lærer Niels Gunnar Kristensen, Rørby skole, Kalundborg.  
Løjtnant Niels Ove Lundby, Storvorde.  
Oversergent Jens Stenner, Vesterbo 161, Værløse.  
Fysioterapeut Kirsten Krøgh, f. Stærmosse, Valdalen, Vordingborg.
- 1950 Assistent Jørgen Valdemar Andersen, Ved Østerbjerg 13, Glostrup.  
Stud. theol. Knud Belling, Kirke Helsinge, Gørlev Sj.  
\*Stud. theol. Kristian Hjerrild Buhl, Nordisk Kollegium, Strandboulevarden 30, Kbhvn. Ø.  
Repræsentant Eigil Erland Christensen, Storgade 88, Stege.  
Cand. pharm. Johs. Chr. Clausen, Frøslev, Padborg St.  
Kontorist Erling Fritzen, Studiestræde 7<sup>2</sup>, København K.

Stud. polyt. Gunnar Hemmingsen, Studentergården, Tagensvej, Kbhvn. N.  
Stud. mag. Aage Gunnar Jensen, Regensen, St. Kannikestræde, Kbhvn. K.  
Lærer Frede Jørgensen, Vejen.  
Seminarieelev Hans Chr. Jørgensen, Haslev Seminarium, Haslev.  
Eva Mejllholm Nielsen, Kildegården 5, Karup.  
Stud. med. Knud Nielsen, Egehøjgård, K. Såby.  
Arkitektelev Ole Olesen, Voer, Ørsted.  
Jørgen Rudbeck, Havneallé 12, Horsens.  
Lærerinde Solvejg Rudolph, Østre Allé 18, Slagelse.  
Stud. mag. Erik Sørensen, Valdemarsgade 31, Århus.

- 1951 Korrespondent fru Anne Grethe Andersen, Floradalen 29, Virum.  
Korrespondent fru Margrethe Andersen, f. Nielsen, Blykobbevej 3, Rønne.  
Fændrik Thorkild Andersen, Blykobbevej 3, Rønne.  
Laboratorieass., fru Bodil Christensen, f. Bagger, Storgade 88, Stege.  
Lærerinde Kirstine Juul Christensen, Vestergade 66, Silkeborg.  
Kontorist Inga Marie Christiansen, Ryslinge Allé 11, Kastrup.  
Stud. med. (Århus) Knud Henning Greve, gdr. H. G., Hammelev pr. Grenaa.  
Flyverløjtnant Poul Anker Hegaard Hansen, F.S.N. Ålborg, Nørresundby.  
Faglærer Uwe Johannes Wilhelm Thomas Hardt, Stumpedal 6, Herlev.  
Stud. jur. Hjalgrim Hilduberg, Nansensgade 84<sup>2</sup> th., København K.  
\*Kadet Jørgen Jacobsen, Mogenstrup pr. Rønbjerg.  
Stud. med. (Århus) Hans Erik Fuglsang Jensen, gdr. A. C. J., Møllerg., Flauenskjold.  
Oversgt. Karl Aage Jørgensen, Rodskov pr. Hornslet.  
Lærer Knud Skov Madsen, Kirkeskovskolen, Rude.  
Stud. polyt. Ole Olesen, sognepræst T. O., Dybe pr. Ramme.  
Lærerinde Ruth Olufsson, Mosedede Centralskole, Taastrup.  
Stud. polyt. Bent Østergaard Pedersen, Kristianiagade 10, Kbhvn. Ø.  
Willy Gjerløv Pedersen, fisker S. M. P., Blokhus.  
Laboratorieass., fru Esther Øverli, f. Fog Pedersen, Sallingvej 69,1 tv., Kbhvn. F.  
Stud. polyt. Robert Poulsen, Ryparken 164, st., Kbhvn. Ø.

Eksam. pharm. Eigil Rechnagel, Skjoldsgade 4<sup>3</sup>, Kbhvn. Ø.  
Fru Else Rolsted Jensen, f. Thomsen, Chr. Hansensvej 15, Sviniinge.

- 1952 Assistent Carsten Andersen, c/o Toft Madsen, Jagtvej 201, Kbhvn. Ø.  
Korrespondent Margit Bach Andersen, skotøjshandler A., Ryomgaard.  
Kontorist Peter Andersen, Griffenfeldsgade 39 B st. th., Kbhvn. N.  
Stud. jur. Hans Christensen, Kollegiet „Solbakken“, Rektorparken 12, Kbhvn. S.V.  
Stud. med. J. E. Danielsen, Sønderby, Femø.  
Stud. odont. Ulla Danielsen, f. Tarp Jensen.  
Stud. odont. Magna Dige, Uglerup, Jyderup.  
Inge Hakonsen, f. Odgård, Tersløse, Dianalund.  
Stud. polyt. Arne Hansen, Gierslev Møllegård, Løve.  
Korrespondent Else Hansen, Hillerødgade 75<sup>1</sup>, Kbhvn. N.  
Fysioterapeut Benthe Jacobsen, f. Skytte, Gustav Wiedsvej 33 st., Århus.  
\*Stud. med. Poul Jacobsen, Gustav Wiedsvej 33 st., Århus.  
Stud. med. Axel Juul, Overby, Sjællands Odde.  
Stenograf Ellen Lisa Larsen, Sortedamsdoss. 95 B<sup>1</sup>, Kbhvn. N.  
Stud. jur. Hans H. Gøttge, Wingsvej 7<sup>3</sup> th., Århus.  
Stud. odont. Inge Madsen, Håndkøbsudsalget, Høng.  
Stud. med. Tove Nielsen, Vørslev.  
Jens Færch Olsen, Ndr. Strandvej 27, Aalbæk.  
Fru Else Pagh Hansen, Manufakturforretningen, Mullerup, Slagelse.

Kontorist Harriet Rasmussen, „Søholt“, Thisted.  
 Klæng Kallestrup Sørensen, Høvring, Ørsted.  
 Lærerinde Ida Midtgaard Sørensen, Thyregod.  
 Stud. polyt. Gunnar Thaarup, Studentergården, Tagensvej 15, Kbhvn. N.  
 Fru Jette Jensen, f. Toft, „Shell“, Hjørring.  
 Korrespondent Kirsten Zobbe, Algade 36, Gørlev.

- 1953 Jytte Øster Ambrosius, Roskildevej 282 B<sup>2</sup>, Valby.  
 Stud. jur. Bent Keld Andersen, c/o gdr. Aa. A., Udstolpe, Saksøbing.  
 Stud. med. vetr. Mette Eichild Andersen, Hovedgaden, Høng.  
 Revisorassistent Flemming Skov Frederiksen, Silkeborgvej 62, Herning.  
 Stud. polyt. Jørgen Jørgensen Høgh, gdr. O. J. H., Holme pr. Æbeltoft.  
 Stud. polyt. Vagnar Høgni Jacobsen, Strandboulevard 64, Kbhvn. Ø.  
 Lærer Knud Jørgen Jacobsen, Kommuneskolen, Frederiksberg, Sorø.  
 Magda Balle Jensen, c/o gdr. M. J., „Eisingholm“, Vinderup.  
 Stud. med. Rita Bech Schou, f. Jensen, Bangsbovej 84, Vanløse.  
 Bryggeriarb. Jesper Thomsen Korsholm, Århusgade 85<sup>2</sup>, Kbhvn. Ø.  
 Børnehavelærerinde, fru Karen Margrethe Sørensen, f. Nørby, Vester Kirkegårds  
 Allé 18, Kbhvn. S.V.  
 Stud. med. Ib Olsen, Sorterup skole pr. Slagelse.  
 Seminarieelev Bent Guldberg Pedersen, Haslev Seminarium, Haslev.  
 Stud. polyt. Henny Tang Pedersen, Roskildevej 282 B, Valby.  
 Landvæsen elev Ralph Stephan Piper, Tårnborg, Korsør.  
 Oversergt. Arne Reiff, Chr. Hansensvej, Svinninge.  
 Stud. jur. Bent Arne Rudbæk, Læssøvej 7, Kgs. Lyngby.  
 \*Stud. polyt. Hans Bruun Thomsen, Billum.  
 Stud. med. Erik Jacob Wester, Køkkenhøjgård, Døjringe.  
 Lærer Rasmus Laurids Vestergård, „Bakken“, Ølst pr. Randers.
- 1954 Stud. odont. Ole Bastholm, c/o skolelæge, dr. med. B., Klokkestøberg. 19, Slagelse.  
 Stud. theol. Børge Christiansen, Skelskørvej 58, Slagelse.  
 \*Stud. jur. Ragner Dueholm Christensen, Overskousvej 6<sup>2</sup> th., Kbhvn. Valby.  
 Arkitektstud. Knud Klinte Eriksen, Enghave Plads 17 B, Kbhvn. V.  
 Seminarieelev Signe Elise Frederiksen, Nørrebrogade 222<sup>1</sup>, Kbhvn. N.  
 Stud. jur. Ove Fjerring, Skelskørvej 2, Slagelse.  
 Stud. merc. Inge Lizzie Frost, Radsted pr. Saksøbing.  
 Stud. med. Carsten Dilling Hansen, Fuglegårdsvej 13, Gentofte.  
 Korrespondent Grethe Hansen, Sorøvej, Ruds Vedby.  
 Seminarieelev Birthe Ahlmann Jensen, fru Andersen, Nordborggade 34, Århus.  
 Stud. med. Jørgen Bruun Jensen, Slagelsevej 18, Høng.  
 Dekorator Hans Krog, Nørregård Sandholt, Lyndelse pr. Højrup.  
 Seminarieelev Hartvig Victor Larsen, Gedveds seminarium, Gedved.  
 Lærerinde Birgitte Madsen, Kost- og Realskolen, Grindsted.  
 Sygeplejeelev Inger Geisler Møller, Kost- og Realskolen, Grindsted.  
 Stud. theol. Jens Peder Møller, Hørdum.  
 Landmand Bent Skovdal Nielsen, Uve pr. Farre.  
 Stud. odont. Niels Toft Nørgård, Hirtshalsvej 15, Hjørring.  
 Adgangskursist Arne Olsen, Lipkesgade 5<sup>1</sup>, Kbhvn. Ø.  
 Seminarieelev Bent Martin Pedersen, Svallerup Mark, Kalundborg.  
 Jørgen Petersen, Høgsted Kær, Vrå.  
 Salgschef Hugo Rasmussen, Grønnegade 40, Herning.  
 Stud. med. Kurt Rasmussen, Hestehaven 5, Kalundborg.  
 Stud. geom. Keld Sidenius, Falkonéallé 18<sup>3</sup> tv., København F.  
 Manufakturhandler Bent Storm Sørensen, Fjerritslev.  
 Stud. med. vetr. Sven Quist, Ved Klostret 1<sup>2</sup> th., København Ø.



- 1955 Bibliotekarelev Else Marie Andersen, Biblioteket, Slagelse.  
 Detlef Franz Behrendes, Nørregade 10, Højer.  
 Per Kaj Dyhr, Torup, Dyssekilde.  
 Stud. jur. Erik Eriksen, Druelund, Nordborg, Als.  
 Korrespondent Anne-Lise Fischer-Rasmussen, Sct. Thomas Allé 2<sup>3</sup> Kbhvn. V.  
 Oversergent Steffen Egede Glahn, Stengården, Viskinge pr. Svebølle.  
 Carsten Emil Hansen, Hasselholt, Vinderup.  
 Stud. merc. Svend Bjerrum Hansen, Nordisk Kollegium, Strandboulev. 32, Kbh. Ø.  
 Ekspedient Poul Ebbe Rostgård Hansen, Karrebæksvej 28 C<sup>2</sup> tv., Næstved.  
 Lægeseekretær Hanna Helledi, Thise, Manna.  
 Grevinde Gisela Knuth, f. Ahlefeldt Laurvig, Knuthenborg, Bandholm.  
 Fru Sigrid Sørensen, f. Kristensen, Lydum pr. Tistrup.  
 Sergent Arne Reinau Larsen, Slagelsevej, Høng.  
 Korrespondent Tove Madsen, Viggo Rothesvej 47, Charlottenlund.  
 Stud. polyt. Anders Bøgelund Nielsen, Møllevvej, Høng.  
 \*Stud. jur. Ellinor Nielsen, Frederiksborggade 50<sup>2</sup>, Kbhvn. K.  
 Stud. soc. Anna Raunkjær Petersen, Oumbøl Østergård, Sig.  
 Stud. jur. Henning Pugdahl, Ny Allégade 14, Haderslev.  
 Stud. jur. Mette Rumler, Collegiet „Sølbakken“, V. Kirkegårdsallé 12, Kbhvn. V.  
 Stud. mag. Connie Truelsen, Barners Kollegium, Helgolandsgade 8, Kbhvn. V.  
 Fru Signe Wester, f. Ulsøe, Hesselho, Tofterup.
- 1956 Stud. pharm. Elsebeth Andersen, c/o sagf. P. A. Ryomgård.  
 Kirsten Asbæk, Bolbro Villavej 28, Rungsted kyst (p. t. i Amerika).  
 Stud. mag. Grethe Bach Christensen, Eskemosegård, Refsvindinge.  
 Niels Christensen (soldat), Sdr. Vedby, Nykøbing F.  
 Ib Clausager, Aagård, Havrebjerg.  
 \*Stud. polyt. Keld Danø, Ribegade 12<sup>1</sup> tv., København Ø.  
 Fru Inge Hansen, f. Thomsen, Karrebækvej 28 C th., Næstved.  
 Peder Brix Hedegård, Løkken (soldat).  
 Stud. mag. Niels Olav Jensen, Bøstrup pr. Slagelse.  
 Seminarieelev Johannes Joensen, Viby Præstegård, Viby J.  
 Bankelev Esther Jørgensen, Svanekær, Eskebjerg.  
 \*Stud. theol. Jørgen S. Jørgensen, Gørlev S.  
 Stud. pharm. Ole Jungersen, Fr. Nansensvej 47, Århus.  
 Brandt Laursen, Jævnngyde, Ry St. Jylland (marinesoldat).  
 Stud. mag. Hans Henrik Monrad, Gymnasiet, Høng.  
 Seminarieelev Toke Elken Møller, Lindevej 1, Vordingborg.  
 Seminarieelev Frede Thorpstrup Nielsen, Gedved Seminarium, Gedved pr. Horsens.  
 Stud. med. (Århus) Hans Jørgen Nielsen, Østbanetorvet 6<sup>3</sup>, Århus.  
 Stud. odont. Kirsten Nielsen, Klintholmsvej 2, Brønshøj.  
 Leo Nielsen, Rold, Arden (soldat).  
 Agnør Olesen, c/o dyrlæge Nørgård, Vestergade 22, Thisted.  
 Stud. jur. (Århus) Jens Pedersen, Farsø.  
 Ove Pedersen, Skanderborgvej 94<sup>1</sup>, Århus.  
 Stud. mag. Otto Preuss, Violenvvej 34, Herlev.  
 Seminarieelev Jytte Rom, Teglgårdsvej 14, Lemvig.  
 Thorkild V. Skole, Jens Juelsgade 47 st., Kbhvn. Ø.  
 Niels Peter Smed, Hammelev (soldat).  
 Stud. mag. Margrethe Søndergaard, Værelse 106, Egmont Kollegiet, Nørre Allé 75, København Ø.  
 Inge Sørensen, Lyngvej 21, Lyngby (p. t. München).  
 Stud. med. Chr. Vemming, Langgade 5<sup>1</sup>, Nykøbing F.
- 1957 Seminarieelev Thora Andreasen, gdr. S. A., Såby, Østbirk.  
 Stud. jur. Søren Bang, manufakturhdl. fru B., Als, Østj.

Adgangskursist Knud Erik Bech, murer B., Voer pr. Ørsted.  
 Eivind Boddum, Ulfborg.  
 \*Stud. med. John Svend Bonde, civiling. S. Bonde, Faxe Ladeplads.  
 Stud. phil. Niels Carstensen, Frederiksborggade 38<sup>2</sup>, Kbhvn. K.  
 Stud. mag. Kjeld Christensen, forsøgsleder C., Hornum.  
 Adgangskursist Mogens Fejer Christiansen, „Egemosegård“, Grevinge.  
 Askovelev Ruth Christoffersen, uddeler C., Sludstrup.  
 Hans Chr. Ellehauge, forsøgsleder E., Antvorskov, Slagelse (soldat).  
 Lars Eskildsen, realskolebestyrer E., Tranebjerg.  
 Tove Fischer Rasmussen, Raunstrup Hovedgård, Herlufmagle.  
 Stud. med. (Århus) Carl Gadeberg, Vesselbjergvej 21, Hadsten.  
 Lægeseekretær Kirsten Hansen, mejeribest. H., Rærup.  
 Stud. med. Poul Hvirvelkær, Hvirvelkær, Als Ø.  
 Stud. mag. (Århus) Helge Jensen, Åstedbro kro, Åle.  
 Askovelev Poul Erik Jensen, Lyngbogård, Stubbekøbing.  
 Stud. polyt. Jørn Krabbe, Asnæs.  
 Stud. med. Bent Folkers Larsen, c/o fysioterapeut L., Sct. Jørgensbjerg 26, Kallb.  
 Seminarieelev Frederik Madsen, c/o fru gdr. M., Kulby pr. Høng.  
 Stud. med. Bodil Marcus, dir. M., Lindeallé 17, Horsens.  
 Jørgen Bach Nielsen, dir. A. N., Mortensgade 1, Farsø.  
 Ole Jentoft Olsen, murerm. O., Jyderup st. (soldat).  
 Adgangskursist Mogens Pedersen, gdr. S. P., Frankerup, Værsløv.  
 Kaj Petersen, Assens apotek, Assens.  
 Adgangskursist Mogens Brandt Petersen, Slagterm. H. J. P., Vig.  
 Askovelev Eva Philbert, Dianalund.  
 Stud. med. (Århus) Per Philbert, Dianalund.  
 Daisy Norén Schmidt, Eriksdalsgatan 44<sup>2</sup>, Stockholm Söder, Sverige.  
 Pøjer Benjamin Smith-Ulnits, førstelærer S.-U., Varhede skole, Aulum.  
 Seminarieelev Lene Stadil, insp. S., Højmarken, Mølholm, Vejle.  
 Studietekniker Kaj Holger Sivertsen, c/o Marsdal, Åboulevarden 55, Kbhvn. V.  
 (indtil 1. jan. 1958).  
 Stud. jur. Albrecht Steenholdt, Grønlænderhjemmet, Tranegårdsvej 26, Hellerup.  
 Discipel Niels Bent Storgård, førstelærer M. C. M. S., Hvilsom pr. Hobro.  
 Lillemor Bang Søgård, gross., gdr. C. J. S., Langeliniegd.en, Skelskør (p. t. Østrig).  
 Stud. med. vetr. Gunnar Høi Sørensen, gdr. P. H. S., Ågård.

*Hvis De har fundet fejl eller udeladelser i fortegnelsen, meld det da til kassereren eller til skolen.*

